

Y's Men Áhítatok,

melyek megjelentek a **Békéscsabai Y's Men Klub** honlapján a 2016. évben

Az áhítatokat írták:

Csizmadia Nóra

Kiss Emil

Szikora István

Szikora Mihály

Szikora Mihályné

Aktuális áhítatok a ys-ahitatok.blogspot.hu címen

Tartalomjegyzék

Dicsőség.....	3	Az Úr így felelt.....	23
Vezérlés.....	3	polgári kör.....	24
Meglátszik.....	4	világos?.....	25
Meddig még?!.....	4	Tarantino.....	26
fél elem.....	5	boldog.....	27
már bocsánat.....	5	Só ami só.....	28
ki állt ott?.....	6	Só ami só 2.....	28
már bocsánat.../2.....	7	hányszor vala?.....	31
Színből vagy szívből?.....	7	A küzdelem bére.....	32
Ahogy engem szeretett.....	8	örök.....	33
igazán.....	9	pofozkodás.....	34
átmeneti állapot.....	9	hit.....	35
Lépj!.....	10	szeretet.....	36
...hirdessétek nagy tetteit.....	11	szabadság.....	37
televana.....	11	egyszerű.....	38
örömködés.....	12	gyózz.....	39
A bűn és a bűnbánat örökösei.....	13	Minek nevezzetek?.....	40
„...testetek... templom... Istentől...”.....	14	elindulás.....	41
testünk.....	15	jól teszitek, ha figyeltek.....	42
hatalommal?.....	16	szexi?.....	43
Fityisz vagy sültgalamb?.....	17	résen.....	44
kiegés.....	18	Ingyen tárhely a felhőben.....	46
Hálaadással ujjongjunk előtte!.....	19	vár. ja.....	47
veszett.....	20	úttalan.....	48
terhesen.....	21	először.....	49
Velünk marad örökre.....	22	No, de hol van az ünnepelt?.....	49

2016. január 3.

Dicsőség

Láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. - Jn 1,14

Láttuk. Mindkettőt, a kegyelmet és az igazságot is. Ha csak a kegyelmet látjuk, az nem a dicsőség. Nagyon szép és megnyugtató, jó rá gondolni. Ha megbocsátanak nekünk, ha elronthatunk dolgokat, ha lehetünk büntetlenül rosszak. De nem dicsőség. Ha csak az igazságot láttuk, az sem dicsőség. Az félelmetes, de motiváló, elégedettséggel tölt el, főleg, ha másokra alkalmazzuk. De ez sem dicsőség.

Isten magában ellentmondás, a kegyelem és igazság kizárja egymást. Mégis csak ilyen lehet a mi Istenünk. Hiszen láttuk. Dicsőséges.

- - + + o O o + + - -

2016. január 10.

Vezérlés

Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Róm 8,14

A vezérlés olyan technikai hangulatú szó. Vannak vezérlő termek, vezérlő pultok, amik komoly dolgok. Ezeken a kívülálló nem is tájékozódik el egy könnyen, ráadásul sok gondolt lehet velük hirtelen okozni. A vezérlők általában a bonyolult dolgok beállítását végzik. Aztán vannak automatizmusok, szokásos rutin feladatok, amik mennek maguktól. De a beállítások lényegesek ezeknél is, meghatározzák a praktikumot.

Valószínűleg Pál nem erre gondolt, de talán belefér. Ő inkább a vezérekre, a vezérek általi irányításra gondolhatott. A hadvezérek, városok vezetői hasonlóak az előbb fejtegetetthez. Nem a személyekben, hanem az egységekben, nem az ember-ember elleni harcban, hanem a taktikában, nagyobbak a stratégiában gondolkodnak. Átlátnak, előre gondolnak. És olykor feláldoznak. Jó esetben nyernek, építenek, nagyrészt megmentik az alattuk levőket és azok javát szolgálják. Akik ezért bíznak bennük, és azonosulnak a saját feladatukkal.

Talán ilyesmire gondolhatott Pál. Isten fiai nem csak az aktuális gondokkal vannak elfoglalva. Azokat is meg kell oldani, gyakran nem is egyszerű, vagy könnyű. Közben azért jó látni, hogy nem csak úgy csapkolódunk egy csatában, tesszük a dolgunkat egy alkatrészként. Ha nem is látjuk át a teljes tervet, de figyelünk a beállításainkra, azokat a vezérlővel összhangban próbáljuk tartani és még talán az is felhomályosodik előttünk, miről szól ez az egész. Hogy működésünknek lehet értelme és akár megtiszteltetés is részt venni ebben az egészben. Merthogy a mi javunkat is szolgálja.

A következő mondat pedig megvilágítja, hogy a szolgaságnak nem a szabadság az ellentéte. Hanem a fiúság. Milyen más!

- - + + o O o + + - -

2016. január 17.

Meglátszik

„Fölötted ott ragyog az Úr, dicsősége meglátszik rajtad.” (Ézs 60,2.)

De jó, hogy ennyit mosolyogsz!

Olyan jó rád nézni, szinte ragyogsz!

Úgy örülök, hogy nehéz helyzetekben is képes vagy meglátni a jót.

Köszönöm, hogy erős tudsz lenni, amikor mások olyan erőtlenek körülötted.

Az emberek tele vannak sztereotípiákkal a keresztényeket illetően. De valljuk be, ezek nem mind negatívak. Sőt! Az előbb felsoroltaknak szívesen megfelelnek én is. Ugyanakkor hazudnék, ha azt állítanám, hogy mindig ilyen vagyok. Sokszor elcsüggedek én is, elhagy az erőm és egyszerűen nem tudok mosolyt csalni az arcomra. De tudom és tapasztalom, hogy az Úr képes felhasználni bennünket és erőt adni az erőtlenségben, biztató mosolyt az elkeseredésben. Közvetítők vagyunk. Isten evangéliumának hírnökei. Mert fölöttünk ott ragyog az Úr. Dicsősége meglátszik rajtunk.

-- ++ o O o ++ --

2016. január 24.

Meddig még?!

„Oh Istenem, Ne késsél!” (40. Zsoltár 17.)

Peches napok. Mindenkivel előfordul, hogy egy napon belül szinte csak rossz híreket kapunk, persze lekéssük az utolsó buszt, megbüntet a kalauz, a nem szeretem munkát, munkatársat kapjuk meg egész napra. Semmi sem sikerül. Csak rossz történik.

De most nem erről van szó. Hanem azokról a napokról, melyeken életünk legfontosabb, legstabilabb elemei semmisülnek meg, családtagjainkat éri veszteség, legalapvetőbb céljaink válnak elérhetetlenné. Elvesztjük munkánkat, bizonytalan a megélhetésünk, elutasítanak a hivatalokban, a barátok nem érnek rá, nem értik, avagy éppen minket hibáztatnak: - túl negatív vagy. Amikor minden remény elhagy, amikor már enni sincs erőnk. Úgy tűnik, minden ajtó bezárul és Isten segítsége sem érkezik, pedig bízom benne, betartottam a játékszabályokat és mégsem jön a megoldás. Most egy ilyen helyzetről van szó. A kétségbeesett, de reménykedni próbáló várakozásról.

De remélem te is megtapasztaltad, hogy aki kitart, az megtapasztalhatja a megnyugvást, a békét, akár a segítség megérkezése előtt is: „- Tudom Uram, te időben érkezel.”

A zárt ajtók előtt türelem és hit kell, a nyitott ajtók előtt bölcsesség és mértékletesség.

-- ++ o O o ++ --

2016. január 31.

fél elem

„Nem a félelemnek lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim 1,7)

A félelem védekezést, „begubózást” szül. Bezár minket, bátortalanná, bizonytalanná tesz. Nem lesz bátorságunk, erőnk a feladatainkhoz, melyekkel Isten meg akar bízni minket (lásd Mózes elhívását, Izrael népének megszabadítására). De ennél kisebb feladatoktól is megtorpanhatunk. Bár feladatunk végső sorban ma is ugyanez. :) Nem vagyunk alkalmasak a ki/elhívásra - gondoljuk, és a végén valóban nem is leszünk.

Ezzel ellentétben tehát Isten alkalmassá akar tenni: szabaddá és erőssé, hogy mi is azzá tehesünk másokat. Szabaddá akar tenni a félelemtől, melyet nem Ő ad nekünk, hiszen Ő az erő, szeretet Lelke, aki önmagát adta nekünk, értünk, és ezzel, önmagával akar megtölteni.

Jézus azért jött „hogy megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak”. (Zsid 2,15)

Mikor is jött be a halál az Éden kertjébe? Amikor nem Isten szavában bízunk. Amikor azt gondoltuk, nem szeret, hanem valamivel meg akar rövidíteni bennünket, korlátozni akar minket. Azóta is keres, várja, hogy ne rejtőzzünk és fussunk el előle, hanem hozzá meneküljünk, mert nem félnünk kell tőle. Nem korlátozni akar bennünket, hanem „szabadságban megtartani”.

Ő, aki mindent jónak alkotott, nem készített semmi negatívát számunkra. Így a félelmet sem.

Tágas térre visz bennünket. Ki akar nyitni, „tágassá” tenni. Nyitottá önmaga felé, és így egymás felé. Szeretet egyenlő figyelem, érzékenység, nem bezárt, védekező érzéketlenség. A szeretethez bátorság, erő és józanság is szükségesek.

Ne félj! - bátorít Jézus szinte folyamatosan. Ne félj, csak higgy! (Mk 5,36) Bízz bennem, akkor erős leszel, szerető (tágas, szabad), józan mértékben. :)

-- + + o O o + + --

2016. február 7.

már bocsánat...

„...bocsássatok meg..., hogy Atyátok is megbocsássa...”(Mk 11,25)

Egy kis körben beszélgettünk, és egyik – sok éve a börtönmisszióban dolgozó – társunk szerint az elítéltek mindegyike sebeket hordoz magában: nem képesek megbocsátani. Mindegy miért ítélték el, valaki rajtuk kívül is bűnös abban, hogy idejutottak (nevelés, társak, provokátorok, stb.).

A hónap igéje alkalmat ad cipelt csomagjainktól való szabadulásra. „Bocsássatok meg annak, aki ellen valami panaszotok van.” Ami feltétele annak: „Hogy mennyei Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket.” Nem kemény feltétel ez sok elszenvedett bántás, jogtalanság, rosszindulat elintézésére? Mi a jobb? Kitisztítani emlékezetünkből a terheinket, vagy életen át hordozni? A sértettség bosszúgondolatokat indikál bennünk, energiáinkat fogyasztva. Alapos munkát kell

végezni magunkon, hogy ettől megszabaduljunk, de volt valaki, Aki előttünk járt ebben is: „Krisztus is szenvedett...”, Mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást, amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél.”(1Pét, 2,21-23)

Természetes, hogy érzéseinket felkorbácsolta a sértés. Pál mondja: „Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek, a nap le ne menjen...”(Ef 4,26) Mi sokszor elfojtjuk sérelmeinket, azt hívén, hogy megbocsátottunk, holott ezzel konzerváljuk azokat. A megbocsátás nem egy érzés, hanem egy szándék, amit – kellő harcok eredményeképpen - egy döntés követhet. A megbocsátás nem azt jelenti, hogy megszépítjük, semmissé tesszük az ellenünk elkövetett vétket. Mindezeknek nagyon is tudatában vagyunk, ennek ellenére úgy döntünk, hogy elengedjük. Szép példája ennek József, aki nem kicsinyíti testvérei ellene elkövetett bűneit, ki tudja mondani: „Én vagyok József... akit eladtatok,... „Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt...” (1Mózes 50:20)

Testvéreit felszabadította a lelkiismereti vád alól, megbocsátott nekik (megfelelő előzetes „iskoláztatás” után, 1Móz 42-44 fejezet). Ha eldöntöttük, hogy megbocsátunk, imádságban mondjuk el Istenünknek, aki „nagyobb a szívünknel”(1Ján 3,20) és azt is mozdítani tudja. Lehet lelkigondozó segítségét is kérni, ha szükséges. Így esélyünk van arra, hogy a mi is bocsánatot nyerünk vétkeinkre Jézus Krisztus érdeméért.

-- + + o O o + + --

2016. február 14.

ki állt ott?

Ha kiált hozzám, meghallgatom. Zsolt 91,15

Persze ha csakúgy kiabál, azt is meghallom. Nem vagyok süket. Sőt, ha csak beszél, vagy suttog, akár azt is. Merthogy hallok.

De van, hogy nem hozzám szól. Még ha említi a nevem, még ha szemben ülünk is, esetleg rám néz, nem nekem szól. Csak mondja, ahogy bárminek mondaná. Vagy senkinek, csak úgy. Nincs benne a kapcsolatban, hogy ezt nekem címzi, annak, akit és ahogy ismer. És ő sincs benne, hogy ő mondja, talán nem is szól igazán róla.

Ha beszél, hallgatom. Akkor is, ha nem nekem mondja. Mert érdekel. Van persze, amikor csak hallom, hogy beszél. És bízom benne, ha mondana valamit, meghallanám.

Ha meghallgatom, akkor ott van ő is és én is. Akkor történés van, kialakul a kapcsolat és megmozdul valami. Benne is, bennem is. Találkozunk. És mások leszünk utána, hatunk egymásra.

Nagyon kevés és nagyon sok egyszerre. Nem feltétlenül kézzelfogható, de mégis ennél több.

Talán Isten is hasonlóan van ezzel...

-- + + o O o + + --

2016. február 21.

már bocsánat.../2

„És amikor imádkoztok, bocsássatok meg annak, aki ellen valami panaszotok van, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket” (Mk 11,25)

Isten keres bennünket, örömmel, nyitottan várja, hogy beszéljünk Vele. Keres bennünket, amikor mi el akarunk bújni előle, alkalmat teremt, és hív a fáról a lombok közül vagy a bokor mögül, ahova éppen elrejtőztünk, mert szégyelljük magunkat, és félünk. Amint beszélni szeretnénk Vele, és hazaindulunk, visszatérünk Hozzá, Ő élénk fut megbocsátással, végtelen elfogadással. Vissza akar helyezni minket a fiúságba, hogy mindenkor Vele legyünk. Ez csak úgy lehetséges, ha önmagáért eltörli álnokságainkat, vétkeinkre többé nem emlékeznek. Viszont nekünk is ezt a hozzáállást, lelkiületet: nyitottságot, elfogadást, panaszok elengedését kell továbbadnunk mindazok felé, akik körülöttünk élnek. Ahogyan Isten is kész megbocsátani, pedig lehet panasza ellenünk.

Az az indulat legyen bennünk, ami Krisztusban volt: de ezt is csak Tőle kaphatjuk. Ő ajándékozza előbb nekünk szeretetét, irgalmát, utána tudunk mi is tovább adni ebből valamit.

Isten gondviselésére bízhatjuk a negatív hatásokat, indulatokat, szándékot, mely minket körülvesz, vagy felénk irányul. Az Ő tudta nélkül nem történik velünk semmi. Így az isteni gondviselésben való bizalom segíthet a megbocsátás nem feltétlenül egyszerű folyamatában. Amint József is ki tudta mondani végül: „nem ti tettétek ezt velem, hanem az Úr szándéka és terve volt, hogy Egyiptomba kerüljek, de a ti javatokra, megmentésetekre is”. A felebarátom, az ellenségem, a másik ember javát is szolgálom azzal, ha megbocsátó, „sok vétket elfedező” szeretettel tudok reagálni a panaszra okot adó viselkedésére. Az Úr adjon ehhez benne való bizalmat, erőt, szeretetet, józanságot.

- - + + o O o + + - -

2016. február 28.

Színből vagy szívből?

„Íme készek vagyunk elmenni a helyre, amelyről szólott az ÚR, mert vétkeztünk.” (Mózes IV. könyve 14. 39-40.)

Az Ószövetség egyes történetei nagyon szép karakterábrázolást tartalmaznak, melyek a XXI. századi mindennapjainkban is segíthetnek lelki ügyeinkben. A fent idézett mondat abban a történetben fordul elő, melyben Izrael népe már az ígért földje küszöbén áll. Isten számtalan jelét adta Mózesen keresztül, hogy milyen végtelen a hatalma és a türelme. Mégis újra és újra morgolódás a válasz a vezetők döntéseire. Mirjam (Áron testvére és Káleb felesége) Mózes ellen uszít, ennek következtében egy hétig leprás lesz és a táboron kívül kell tartózkodnia. Mikor kémeket küld ki Mózes, hogy feltérképezzék Kánaánt, a katonai bázisokat, a haderőt, tizenkettőből tíz kém bevehetetlennek írja le Kánaán védelmét és nem ajánlják annak megtámadását. A félelem eluralkodik a népen, nem engedelmeskednek a parancsnak. Tíz kém büntetése halál. A nép

látszólag komolyan veszi a figyelmeztetéseket, és hajlandóak az elvárásnak eleget tenniük, de ez csak látszat. Átesnek a ló túlsó oldalára, nem szívből, hanem túlzott lelkesedésből indulnak hadba a tiltás ellenére és csúfos kudarc lesz a vége.

Fürkészni Isten szándékát, személyes kapcsolatban lenni vele: ez a hit útja. Sokszor úgy gondoljuk, hogy Isten nevében teszünk valamit, pedig Ő nincs velünk abban a helyzetben. Ennek mindig kudarc az eredménye. Isten nevében hányszor ítékezünk, fordulunk el a szenvedőtől, és a történelem során mennyi ártatlant öltek meg, hogy megvédjék „a keresztény kultúrát”. Isten nem azt várja el tőlünk, hogy hadba szálljunk bárkivel szemben is a langyos vallásosságunk érdekében.

-- + + o O o + + --

2016. március 6.

Ahogy engem szeretett...

„Ahogy engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben”(Jn 15,9) – mondta Jézus Krisztus tanítványainak.

Hogyan szerette Őt az Atya? „az ő Egyszülött Fiát adta” – mondja Urunk (Jn 3,16). Erre a Földre küldte, amelyen teremtményei ellene lázadunk. Nem kirándulásra, wellness hétvégére küldte, hanem olyan harcra, amelyben láthatatlan erők által ’megszállott ’ emberek nem fogadják be a szentet és igazat. A kegyeseknek nem eléggé kegyes, a bűnösök jönnek hozzá és megszabadulnak. Tanítványait figyelemmel, fegyelemmel neveli, és rájuk bízta az evangélium sorsát. Csodás tettei, tanítása, jelleme bár sokak elismerését elnyerte, mégsem őrizte meg Őt a szenvedéstől, amely sorsa lett. És ezt is vállalta ”Ha a földbe esett gabonamag el nem hal..”(Jn 12,24) Szerette az Atya ... és hagyta meghalni. „szeretted engem a világ megalapítása előtt” (Jn 17,24) – beszéli meg az Atyával. És Aki engedte őt meghalni áldozati Bárányként a világért, értem, érted, feltámasztotta Őt a halálból, és meg is dicsőítette.

Isten szeretete célorientált. Nem sajnál érte semmilyen áldozatot. Fia az emberlét korlátai, a behatárolt lehetőségek ellenére véghezvitte folytonos párbeszéd (ima) segítségével a megváltást. A bűn által megrontott Rend helyreállt.

„Ahogy... úgy” - nem kevésbé szeretett, tehát megbecsül bennünket, méltóságot ad, épít ránk, hogy valamiképpen jobbá legyen a világ, vagy legalább – amennyire lehetséges – lassítsuk le annak romlását. Ráadásul „nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem, hogy őrizd meg őket a gonosztól” - beszéli meg Atyjával (Jn 17,15), azaz két lábbal a földön élve ad lehetőséget munkájának folytatására. Hogy a reakciók alig, vagy egyáltalán nem különböznek, nem szeretetének hiánya, hanem a realitás. „... éppen úgy szeretted őket, amiként engem szeretted.”(Jn 17,23) Így marad velünk, felelősségen, elkötelezettséggel, hogy támaszt nyújtson. Jó tudni, hogy ha elfáradunk, erőnk megújítja, lelki sebeinket begyógyítja, tévútról is visszavezet. A tékozlóhoz hasonlóan visszafogad, ha eljutunk addig, hogy „Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened..”(Lk 15, 21), lehetőségeink végéhez. Ő is járt e Földön... Jó, vagy rossz sorsunk sem választ el Tőle, Aki Mesterünk, Megváltónk, Menedékünk.

-- + + o O o + + --

2016. március 13.

igazán

Szolgáltass nekem igazságot, Istenem! Zsolt 43,1

Van, hogy igazunk van. Tudjuk. És van, hogy mások is tudják. Ahogy mi is tudjuk, ha másoknak van igaza. Hiszen az igazság általában felismerhető.

Az igazság nem feltétlenül versenyhelyzet, a dolgok jelentős részében nem valakivel szemben, valaki ellenében van igazunk. Merthogy miért is így lenne? Egy csomó evidencia van, magától értetődően éljük az életünket, mindenki igazsága elfér egymás mellett.

Olykor azonban vannak éles helyzetek, komolyabb fontossággal bíró ügyek, amikor rivalizálás van, érdekek ütközése. Vagy csak dilemma, nem tiszta a felállás. Ilyenkor igazságot kell szolgáltatni, döntenünk kell. Valakinek, aki bír az ehhez szükséges kompetenciákkal.

És ráadásul nem csak annyi a kérés, hogy adj nekem igazat. Nem azt kérjük Istentől, hogy legyen a testőrünk, behajtonk, verjen meg valakit, akit nem tudunk. Arról szól, vizsgáljuk meg az igazságot. Vagy ami máshol is elhangzik, vizsgálj meg engem. Isten döntsön az igazság ügyében, de ebben benne van, hogy nincs igazam. Bizonytalan vagyok, vegye kezébe Isten a dolgokat.

Nem arról van szó, hogy fel akarnánk használni Istent érdekeink érvényesítésére. Nonszensz az ötlet is. Hanem rá bízunk nem az igazságunk, hanem az igazság érvényesítését – amiben persze reménykedünk, hogy javunkra dönt majd. De el is engedjük: innen már az ő ügye. Ő az Igazság, övé a bosszúállás, ki másnál lenne jobb kézben az egész.

És lehet végül nem járunk jól. Vagy azt hisszük. De ez már nem számít. Innen már az igazság számít, és hogy helyreáll a világban a rend.

- - + + o O o + + - -

2016. március 20.

átmeneti állapot

Ugyanezen a napon, amikor este lett, így szólt hozzájuk: „Menjünk át a túlsó partra.” Mk 4,35

Múltkor téma volt ez és megállapíthattuk: noha a a szomszéd füve mindig zöldebb, a túlsó part általában hasonló. Vagy még olyanabb.

Itt aktuálisan Jézus szokásához híven tanított, estig, úgy telt a nap, mint sok hasonló. Aztán jött az ötlet: menjenek át a túlsó partra. Talán kis magányra vágyott, amire volt példa. Talán fáradt volt már, hiszen elég jól elaludt út közben. Mindenesetre nagy változás nem lehetett, hiszen más hajók követték, a víz nem tartotta vissza a rajongóit, híveit. A túloldalon pedig egy keménykötésű megszállott várta őket. A két part tehát nem egy minőségi csere, úgy tűnik rosszabbul jártak.

A miért általában kevésbé előre vivő kérdés, de engedjük most meg: vajon miért is mentek át? Nem lett jobb nekik. Maga az átkelés sem problémamentes, csak volt egy vihar közben. Semmi Értelme. Hát nem mindegy hol gyógyítanak, tanítanak?

Azt vélem, hogy nem a tanítványokért vagy Jézusért volt az átkelés. Nem róluk szólt, hanem azokról, akikhez mentek. Ott, velük volt dolguk. Nem jó vagy rossz dolguk, hanem feladatuk. Ugyanolyan fáradtan ugyanazt kellett csinálniuk, csak máshol, másokkal.

Ha velünk történik valami megkérdezzük, vajon miért? Miért történt ez velem? És a magunk helyzetéből keresünk értelmet, okot, egyebet. De lehet, nem rólunk szól. Nem feltétlenül mi vagyunk a főszereplők, hanem mások története ez, amiben mi mellékszereplők vagyunk. Hozzáadjuk a magunkét, megvan a szerepünk, de a történet fő csapásiránya nem mi vagyunk. Csak arra vezet az utunk, megjártsszuk a kis epizódunkat és lelépünk. Ugyanolyan fáradtan, a nélkül, hogy átlátnánk a darabot.

De van darab, és van szerepünk.

- - + + o O o + + - -

2016. március 27.

Lépj!

„ Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy. Hit által lakott az ígélet földén, mint idegenben, sátorokban lakván .” (Zsidókhöz írt levél 11. 8-9 a.)

Manapság sokan kényszerülnek elhagyni otthonukat, hogy egy másik országba költözzenek egy jobb élet reményében. Az expatriot (expatriate) elnevezést azokkal kapcsolatban használják, akik önként költöztek el hazájukból, (im)migránsok pedig azok, akiket kényszerítettek (általában háborús okok miatt) új hazát keresni. Bárhogyan is van, nem könnyű egy idegen környezetben megtalálni a boldogulást. A legjobb körülményeket feltételezve is bízni kell abban, hogy sikerül beilleszkedni, megtanulni a nyelvet, önmagában is hinnie kell a kivándorolt személynek, hogy sikerül megfelelnie az új elvárásoknak.

Ábrahámot az Úr küldte el az ígerte földjére, azzal hogy hatalmas nép lesz leszármazottaiból. Úr városa (Ábrahám lakó helye) nagyon fejlett infrastruktúrával rendelkezett, ezt adta fel a pátriárka és kényszerült sátorban lakni és az ismeretlennel szembe nézni. Emberileg nézve nem volt racionális ez a kiküldetés, de Ő ezt hitből tette és példa ma előttünk az ő döntése, Istennel való kapcsolata.

Aki úgy dönt, hogy Istent szeretné jobban megismerni, annak fel kell készülnie arra, hogy olykor ki kell lépjen a komfort zónájából. Isten erős hitet akar adni nekünk, meg akar edzeni bennünket és ez nem valószínű, hogy a tévé előtt a fotelben ülve fog velünk megtörténni.

Florange Chadwick 1952-ben megkísérelte, hogy 26 mérföldet úszva eljusson Catalina szigetre. 15 órás úszás után azonban köd telepedett a víz felszínére, és képtelen volt tájékozódni, ezért feladta, hogy célját teljesítse. Később megtudta, hogy jó irányban úszott és már csak 1 mérföld lett volna hátra. Egy másik időpontban újra elszánta magát, hogy teljesítse a kitűzött feladatot, a táv vége felé újra ködbe ért, de most kitartott és végül elérte a célját.

Élhetsz külföldön vagy az otthonodban és előfordulhat, hogy kilátástalannak látod a helyzetet, nem tudod hogyan fog megoldódni a problémád. Bízd Istenre, várd hittel, hogyan ad választ a kérdésekre! Lépj előre hittel a ködbe!

-- ++ o O o ++ --

2016. április 3.

...hirdessétek nagy tetteit...

„Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (1Pt 2,9)

Egyfelől minden feltétel adott a 'hirdetés'-hez, másfelől valami híja mégis lehet, hogy ez gyakran elmarad. Kiválasztásunkbiztosított, a Szentlélek jelenléte átélt valóság mindennapi életünkben, akkor is, ha engedünk neki, akkor is, ha feddenie kell bennünket engedetlenségünk miatt. Királyi papságunkat Ő állapítja meg, azaz, elkötelezett Magának szeretetéből. Megtisztelő ajándék ez, aminek muníciójáról Ő gondoskodik. Nem a magunkét kell adni, hanem az Ő szavait, életét saját életvitelünkkel. Szent nemzetként egy szentségtelen világban élve mutatja meg bennünk nemcsak hosszútűrését, hanem életünket átformáló hatalmát is. (Saulusból Pál apostol, Zákeusvámszedőből boldog ember lett.) Eggyé teszi népét: „... eggyé mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17, 21) Tulajdonába vett bennünket, nem a magunkéi vagyunk. (1Kor 6,19) Kellettem neki én, a magam nyomorúságaival, bűneivel, és kezdett velem valamit. Ő lát fantáziát bennünk, nem tart hasznavehetetlennek. Krisztus tulajdonosi jogát Pál apostol így határozza meg: anyaszentegyház, „melyet tulajdon vérével szerzett” (ApCsel 20,28) – halálával fizetett értünk. Ennyire szeretett, fontosak vagyunk Neki.

Ezért szól hozzánk Igénk: „hogy hirdessétek”... tegyétek közhírré, hirdessétek ki „nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” Szóval, tettel, viselkedés-mintával, kapcsolatokkal, munkával, kultúrával, írással, épülettel ('kövek tanúságtétele'), azaz életünk minden mozzanatával. És ezt megbeszélhetjük Vele imádságban. Van értelme mindennek, ami jó, építő, életet adó, mert az Ő általa gyújtott fényben értelmet kapott az élet. Így vagyunk természetesekek, ugyanakkor az Ő engedelmes hirdetői.

-- ++ o O o ++ --

2016. április 10.

televana...

Az ÚR szeretetével tele van a föld. Zsolt. 33,5

Manapság nem ritka megjegyzés, hogy valakinek mi minden van tele és mivel. Lehetnek ezek egyszerűbb és fennköltebb megnyilatkozások is.

Ha rendeznénk egy közvélemény kutatást, hogy mivel van tele a föld (a világ, az emberiség stb.) nagy valószínűséggel nem túl pozitív válaszokat kapnánk. Mondjuk ilyeneket: a föld tele van szeméttel, vegyszerekkel, környezet szennyezéssel, betegségekkel, szenvedéssel, pusztulással. A

társadalom, azaz az emberi világ tele van önzéssel, irigységgel, képmutatással, korrupcióval, kegyetlenséggel, gyűlölettel.

Ha valami tele van, akkor már oda nem fér be más. Ha rossz dolgokkal van tele valami, nem férnek be a jó dolgok. És viszont. De hát ki akar rossz dolgokkal tele lenni? Mennyire választhatunk, hogy mivel telünk meg? Többnyire az hat ránk, ami ér minket, történik velünk. Természetes is, hiszen azzal van dolgunk, feladatunk. Azt meg nem nagyon válogathatjuk, hogy mi is ér minket, mi történik körülöttünk, gyakran azt sem, ami velünk. Ezzel együtt mégsem a körülmények összjátéka vagyunk, nem a sors dobálgat minket, mint a görög mondákban/drámákban, amit tehetetlenül szenvednénk el.

Rajtunk is áll azért, hogy mit látunk meg, mivel foglalkozunk. Az éjszaka a sötétet látjuk, vagy a csillagokat? Melyikkel van tele jobban az ég? Mit veszünk észre hamarabb: az akadályokat vagy a lehetőségeket? Nem vélem, hogy ne vegyünk tudomást a nehézségekről, rossz dolgokról. De ne csak azokról. Ne hagyjuk magunkat megtelni egyik végtelennel sem, hiszen ez a világ általában nem végtelen. A naivitás nem optimizmus, a vakmerőség nem bátorság.

A zsoltáros szerint a föld az Úr szeretetével van tele. Miközben felbukkan a csalódás, éhínség, halál is a zsoltárban. Ezekkel együtt dicsőítő zsoltár ez, vigasztaló, bátorító. Minden nyomorúság ellenére – vagy épp azért? – nem akármilyen Urunk van jelen, és ő szeret minket. Ezzel bárhol találkozhatunk, hisz beteríti a földet.

- - + + o O o + + - -

2016. április 17.

örömködés

Örvendj, egész föld, az Istennek! Zsolt. 66,1

Sok felszólítás van a Bibliában az örömről. Mondhatnánk, hogy tényleg, miért is ne örülnénk. De jó ötlet! Örvendezzünk, vigadjunk, milyen kár, hogy ez eddig nem jutott eszünkbe! Persze tudjuk, hogy nem ilyen egyszerű.

Ellentétes irány, hogy ha valaki örül hamar abba tudjuk hagyni vele. Ha valaki valamin mosolyog savanyú (akár gunyoros) arccal odamenve megkérdezzük, hogy „minek örülsz, öcsi?” és máris abbahagyja. Vagy kevésbé kedvesen azt kérdezzük, hogy „mit vigyorogsz, mint a vadalma?” – de vannak durvább beszólások, módszerek a másik kedvének elrontására.

Az öröm ilyen labilis dolog volna? Meglehet, ha egy hangulatról van szó. Lehet trenírozni magunkat, mi mindenért lehetünk hálásak, minek kéne örülnünk. És egy perc alatt bizonytalansággal össze tudunk szedni tíz dolgot, aminek örülhetnénk. Ahogy jó néhány olyat is össze tudnánk szedni, ami miatt szomorkodhatunk, esetleg amitől tartunk (talán nem véletlenül gyakori „ne félj” biztatás a Bibliában).

Kivételes az, ha mindenki örül. Egyszerre. Hiszen alkalmanként örülünk, és ez nem feltétlenül esik egybe a többiek örömeivel. Ha valami egyértelműen jót tapasztalunk nagyobb körben, akkor azért közösen ráhangolódhatunk egymás örömeire, és a másik öröme erősíti is a mienket. Ez általában maradandó élmény, ritka kellemes állapot.

Node hogy az egész föld örüljön, ahhoz nem akármilyen kell. Vagy nem akármilyen. Hiszen az örömnél alapvetően van oka, vagy inkább tárgya. Valaminek/valakinek örülünk. Esetleg mondhatnánk, hogy valamiért, egy okból kifolyólag, de én úgy érzem nem ilyen szimpla. Ha oka lenne az örömnél, akkor automatikusan bekövetkezne a megfelelő feltételek fennállása esetén. Azonban nem feltétlenül így történik. Viszont tárgya lehet sok minden, szinte bármi, aminek alkalom adtán örülünk. Nem automatikusan, hiszen egy kapott mosoly, egy meglátott pozitív gesztus, valamilyen szépség meg ezer más dolog olykor kivált örömet, olykor meg nem. De van rá esély.

Szóval mi lehet az öröm tárgya, ami az egész földre kihat? Csak valami olyan, ami/aki minimum összemérhető vele. Vagy nagyobb. És örömteli. Egyszerű és kiszámítható válasz erre Isten, akár a boldog Isten. De hát miért is ne lenne egyszerű és kiszámítható? Próbálunk dolgozni azon, hogy ne csak ötlet legyen ez az örömünk, és ne is vehessék el tőlünk.

Látni fogjuk, nem olyan egyszerű örülni. Ráadásul ne önző módon örüljünk, hanem lehetőséget adva arra, hogy az egész föld örüljön. Felmutatva örömünk tárgyát, hogy örülhessünk együtt. Nem kis feladat, de hát a parancs, az parancs...

- - + + o O o + + - -

2016. április 24.

A bűn és a bűnbánat örökösei

„Uram ismersz..” /Zsoltár 139,1.

Dávid király az egyik kedvencem a Bibliában. Isten áldotta tehetség: bátor harcos (például fiatalon legyőzte Góliátot), bölcs király, remek zenész, termékeny zeneszerző (legalább 34 zsoltárt írt), családcentrikus apa (20 gyermek), szerető férj (nyolc feleség), pompás szerető (egyéb ágyasok). Ugyanakkor sok kudarc is érte és nagyon bölcstelen döntéseket is hozott, melyek később az ő és környezete életét is befolyásolta.

Példásnak gondolom Dávid Istennel való kapcsolatát, ahogy a legkilátástalanabb és akár Istentől eltávolodott helyzetben is oda tudott fordulni az Úrhoz, el tudta mondani, hogy „ismersz Uram”, nincs takargatni valóm előtted.

Dávidnak az egyik legismertebb bűne, hogy Hitteus Uriás felesége, Bethsabé megtetszett neki és lefeküdt vele (valószínűleg kölcsönös volt a vonzalom). Ekkor vakvágányra tévedt Dávid, próbálta elsimítani döntésének következményeit: visszahívta a háborúból Uriást, a férjét, kedveskedett neki, megajándékozta, hazaküldte a feleségéhez (hátha magáénak gondolja majd a születendő gyermeket), aztán leitatatta, majd lényegében kivégeztette a háborúban (Uriás saját maga vitte az ő megölését elrendelő levelet) és nem csak Uriás halt meg Dávid cseles terve következtében. Ez a cselekmény sorozat egy tipikusan a hatalmával visszaélő politikus képét mutatja egyébként. Ezt követően Nátán próféta közbejárására szembesült tetteivel és megbánta azt, 7 napig böjtölt, végül meghalt a törvénytelen kapcsolatból született gyermek.

Elcsodálkozom, hogy Isten megbocsátása milyen határtalan. Dávidnak ezt a gonoszságát is a háta mögé vetette az Úr. Azonban Dávid döntéseinek egyes következményeit nem lehetett megmásítani.

Egyrészt meghalt a kis gyermek (nevét sem tudjuk). Micsoda sorsa volt a kicsinek, hogy az apja vétke miatt élt ilyen rövid életet! Aztán ha eggyel tovább lapozunk a Könyvben, akkor Amnon és Támár történetével találkozunk. Mindketten Dávid gyermekei voltak, de más-más kapcsolatból. Amnon egy szörnyű bűnt követett el: megerőszakolta a testvérét és aztán elzavarta, majd viszályt szított apja ellen. Absolon, Dávid másik fia megöli Amnont, aztán elmenekül és évekig bujdosik az apja elől. Milyen minta alapján hozott döntést Amnon? Látni, hogy az apai mintát követi. Hányszor előfordul, hogy a szülők azokat a rossz szokásokat látják megnyilvánulni a gyermekeikben, melyeket takargatni szerettek volna mindig is?

Egy másik érdekes szál Dávid történetében, hogy a bűnbánat után le tudta zárni a történeteket, elfogadta a gyermeke halálát. Számomra érdekes még, hogy Bethsabé mindezek után a felesége lett Dávidnak: vajon miért nem szakították meg a kapcsolatot? Hogyan élhettek így együtt? Mindenesetre kölcsönös lehetett a viszony és Bethsabé is szerethette Dávidot, mert négy gyermekük született, a legidősebb pedig nem más, mint Salamon, aki mondhatjuk az apja fölé nőtt, még nagyobb tettek (és hibákat) vitt véghez.

Szóval Dávid követendő példa abban, hogy ha vétkezett, akkor hogyan tudja azt rendezni az Úrral. És élete azt is mutatja, hogy a legnagyobb bűnbánat sem mentesít egyes következmények alól. De Isten mindennél hatalmasabb és az általunk elrontott életeteket is helyre tudja hozni.

- - + + o O o + + - -

2016. május 1.

„...testetek... templom... Istentől...”

„Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok, és ezért nem a magatokéi vagytok?” (1Kor 6,39)

Azaz nem börtön, nem ellenségünk, hanem először iskaptuk, ezért felelősek vagyunk érte. Az ókori bölcselők, a középkori teológia részben, sőt a reformáció nyomán létrejött ébredési mozgalmak némelyike a testet elnyomásra, sanyargatásra méltónak tartotta, mert minden gonoszságnak a test kívánságai, vágyai az okozói. Ez – részben igaz – a Kinyilatkoztatás szerint, de csak az egyik oldala a Biblia emberi testről szóló tanításának. Ugyanakkor a test az, amely által az emberi létezés, tevékenység, alkotás, közösség megvalósulhat.

Azt írja Pál apostol: „Istentől kaptátok, és ezért nem a magatokéi vagytok”. Tehát elszámolással tartozunk a kapott dolgokért – régen ezt sáfárságnak mondták – mi lett belőle, mire használtuk, karbantartottuk, templommá lett-e? A keresztény/keresztény ember dilemmája, hogy miként éljen a teremtettség áldásaival, ez a Szentírásban is megtalálható. A galatákhoz írott levélben éppen a teljesítmény-orientált kereszténységet igyekszik a Krisztus által hozott üdvösség jó hírével (evangélium) kioldozni ebből a szélsőségből a Lélek szabadságára (Gal 5,13-14). Korinthusban az volt a gond, hogy a város szellemi légköre a gyülekezetben is súlyos lazaságokat hozott magával. Ezt pedig éppen azzal teszi rendbe, hogy figyelmezteti őket: „áron vétettetek meg, dicsőítétek tehát Istent testetekben”(1Kor 6,20). Krisztus a keskeny útra hívott el bennünket, ez nem a szükség, beszorítottság, kifosztottság útja, hanem a rendezettség, az öröm, a kiegyensúlyozottság, az Isten Fiával való együtt járás útja.

A testünkben lévő érrendszer olyan hosszú, hogy a Földet két és félszer körülélné, nyirokrendszerünk 460 nyirokcsomója van bennünk, orvosok folytathatják... Emberi testünk Isten csodálatos alkotása („Te alkottad veséimet, te formáltál anyám méhében ...csontjaim nem voltak elrejtve előtted, amikor titokban formálódtam mintha a föld mélyében képződtem volna. Alaktalan testemet már látták szemeid...” 139. zsoltár 13-16), csakúgy, mint a teremtettség egésze. Velünk pedig partnerségre lépett a Teremtő, mert gondviselésével őrzi is, amit, akit létrehozott. Ezért jogos az elvárása, nekünk pedig életet jelent, hogy szabadságban – Krisztus által megváltva, Őhozzá kötve viselhetünk gondot magunkról: a munka és pihenés egyensúlyáról, táplálékunkról, örömünk forrásainak megválasztásáról, életmódunkról (talán a következő nemzedékeknek példát hagyva). Pünkösdi havában vagyunk: „Testetek a bennetek levő Szentlélek temploma...” – éljünk vele úgy, hogy Isten megdicsőíthesse magát általunk.

-- ++ o O o + + --

2016. május 8.

testünk

„Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek élő Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok, és ezért nem a magatokéi vagytok?” (1Kor 6,19)

Tudunk-e arról, hogy lakik bennünk valaki, hogy lakóhely, otthon vagyunk? Ismerjük a mondást: „belénk, vagy belé búj a kisördög”. De lakhat-e bennünk valaki, valami más is?

Testünket, életünket az Úrtól kaptuk, és Önmagával, Szentlelkével is meg tud ajándékozni, belénk tud költözni, lakóhelyül választhat bennünket. Képes volt sátorban lakni, csak hogy együtt lehessen népével, „sorsközösséget” vállaljon velük a pusztai vándorlás alatt. Ma pedig egészen közel jön, belénk költözik, hogy „pusztai vándorlásunk” alatt velünk lakhasson. Így mi is szentsátorrá, szentélyé, templommá válhatunk. Általa.

Mi folyik egy templomban? Istentisztelet, imádság, ének, zene, dicséret, a cél, hogy legyünk közel Őhozzá gondolatban is.

A templom elsődleges rendeltetése, hogy Isten „ott lakhasson”, ott jelenthesse ki magát, „mennyei palotájához méltó körülmények között”. A külseje és a belseje is tükrözze lakóját. Ha testünk egy ilyen lakóhely, őrizzük és gondozzuk, ha ráadásul nem is a miénk ez a templom, akkor még inkább.

Milyen is ez a Lélek, akit tükröznünk kell? „Nem a félelem, hanem a szeretet, az erő és a józanság lelke” (2Tim 1,7) Aki kimozdította a tanítványokat is bezárkózott félelmükből Pünkösdkor. Ez a Lélek az öröm, a békesség, a türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmérséklet lelke. A szeretet maga, aki birtokba akar venni minket, hogy élhessünk. Teljes életet Ővele, Őbenne, Őáltala.

Tehát testünkért – egész lényünkért felelősek vagyunk. Nem mindegy, hogyan gondozzuk, tápláljuk, kívül és belül. Nem megvetendő, ellenkezőleg, Isten által annyira nem méltatlan, hogy Ő maga is emberré lett, felvette ezt a „földi porsátrat”. Sátorban lakott ebben a formában is. Az Ige testté lett! (Jn 1,14) Testté akar lenni ma bennünk, hogy Őt sugározzuk, közvetítsük.

2016. május 15.

hatalommal?

Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkeimmel! – mondja a Seregek URa. /Zak 4:6

Kár, pedig milyen praktikus! Gyors, hatékony megoldás az erő, a hatalom. Szinte bármire. Előírom, megtiltom, fenyegetem és büntetem – aztán olyan rend lesz, amit akarok.

- Gondolhatja ezt, aki hatalmon van, erővel rendelkezik.

Kár, pedig milyen praktikus. Gyors, hatékony megoldás az erő, a hatalom. Szinte bármire. Előírja, megtiltja, fenyegeti és bünteti – aztán olyan rend lesz, ami nekem is jó. Vagy legalábbis rend lesz.

- Gondolhatja ezt, aki a hatalomtól várja a megoldásokat.

Végre kiderül, hogy nem megoldás. Önkényes, ideiglenes, átgondolatlan és kártékony. Hazugságra, csalásra nevel, félelemben tart, tönkreteszi a kapcsolatokat.

- Gondolhatja, akinek nincs praktikusán alkalmazható ereje, hatalma – vagy nem ezzel akar élni.

Az erőszak és a hatalom nehezen értelmezhető felnőtt-felnőtt, egyenrangú, felelős és egymást elfogadó, tisztelő viszonyban. És a cél egy felnőtt, önálló, felelősségteljes kapcsolat az emberek között – és bizonyos az Istennel való viszonyunkban is. Ezzel együtt lehet helye, és Jézus sem tagadja meg, hiszen hatalommal fog visszatérni. Isten is él olykor a hatalmával.

A hatalomnak és erőnek válságokban, vészhelyzetekben egyértelműen létjogosultsága van – de ezzel nagyon könnyű visszaélni. Sok példa van erre. Attól tartok jóval több példa van a visszaélésre, mint a megfelelő használatra, főleg hosszabb távon. A kényszer szó mégiscsak valakinek a kedve, szeszélye kieroeltetésének eszközére utal. És egyértelműen addig tart a hatás, amíg a kényszer, a fenyegetettség.

A megoldás egy hatékonyabb módszer, a lélek. Ami másképp működik. Felnőttként kezel. Egész más tulajdonságokat hordoz, hiszen a lélek a szabadság, erő (nem erőszak), szeretet, józanság lelke, nem a félelemé (amire a hatalom és az erőszak épít). Mennyire más ez!

Merünk-e lemondani a hatalomról vagy ellentmondani a helytelen hatalomnak?

Nem bírom ki, hogy ne írjak ide két idézetet:

„Hazudni tanít aki tiltással nevel...” - Junkies

„Az erőszak a gyengék végső menedéke.” – Asimov

-- + + o O o + + --

2016. május 22.

Fityisz vagy sültgalamb?

A lisztesfazék nem ürült ki, az olajoskorsó sem fogyott ki, az Úr ígérete szerint, amit mondott Illés által. /Királyok I. könyve 17,16

„God works in a mysterious way”. E William Cowper idézetet így szokták fordítani: Isten útjai kifürkészhetetlenek (titokzatosak, misztikusak). Ezt nem olyan könnyű elfogadni. Kérdést vet fel bennünk, hogy az Úristen miért nem működik átláthatóbban, az emberek számára elfogadóbban. Miért engedi a nélkülözést, a gyűlölködést, a sok értelmetlen halált? Isten valóban könyörtelen, igazságtalan vagy egyszerűen csak közönyös?

Lukács evangéliuma 19. fejezetében, a minákról szóló példabeszédben szereplő harmadik szolga ki is mondja védekezésében mit gondol gazdájáról (a példabeszéd mondandója alapján Istenről), hogy „féltem ugyanis tőled, mert könyörtelen ember vagy: azt is behajtod, amit nem fektettél be, és learatod azt is, amit nem vetted el”.

Ha ilyen kételkedő szemlélettel olvassuk a sareptai özvegy történetét (Királyok I. könyve 17, 1-16), akkor elsősorban az kerül figyelmünk középpontjába, hogy az Úr élelmet és vizet ígért Illésnek, de aztán a patak mégis kiszáradt. Ezt követően az Úr elküldte a prófétát egy özvegyasszonyhoz, akiről azt mondta, hogy az majd gondoskodni fog róla. De amikor találkozott a próféta az asszonnyal kiderült, hogy a nő és fia az éhenhalás szélén állnak. Hát szóval igaz (mondhatnánk), hogy Isten kilátástalan helyzetbe hozta emberét, a prófétát. Nem túl következetes megoldás, Isten nem gondoskodott ígérete szerint – gondolhatja a kritikus olvasó – csak fityiszt mutatott a szükségben lévőknek.

De a történet egészét véve azt vonhatjuk le tanulságként, hogy bár Isten lépéseit nem látjuk előre (bizonyos értelemben kiszámíthatatlanok), de ez nem öncélú, hanem az érintett alanyok érdekében, javára történik. Sareptában Illés az éhhalált hit által kerülte el, és nemcsak hinnie kellett ebben, hanem hitet is adnia. Neki kellett bátorítania az özvegyet a hitre, hogy Isten képes a semmiből is bőségesen jól tartani őket és családját. Ez meg is történt: „a lisztesfazék nem ürült ki, az olajoskorsó sem fogyott ki, az Úr ígérete szerint, amit mondott Illés által”. Tehát Isten ígérete szerint gondoskodott.

Ritkán előfordulhat, hogy Isten „sült galambot” küld a szánkba (például Illést hollók etették), azaz kész megoldást ad, hiszen erre neki megvan a hatalma. Legtöbbször inkább a mi aktív részvételünkkel szeretné életünket alakítani és rajtunk keresztül mások életét is. Mindenki hasznára.

-- + + o O o + + --

2016. május 29.

kiégés

„Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket elutasít, engem utasít el, és aki engem elutasít, az azt utasítja el, aki elküldött engem.” Lk. 10,16

Ez azért kenegeti az egónkat, mondhatjuk a tutit, aztán ha hallgatnak ránk, jó, ha meg nem, vérük rajtuk. Olyanok vagyunk, mint Isten, jónak és rossznak tudói. Minimum az abszolút igazság birtokában vagyunk, ami azért nem egy kellemetlen állapot.

A szövegkörnyezet is ilyesmit sugall, a tanítványok kiküldése, felszólítása a misszióra, valamint néhány város sorsa megpecsételődésének kijelentése Jézus részéről. Jóhogy nagy elánnal indulnak neki a tanítványok, és tapasztalatuk igazolja is a várakozásokat – még az ördögök is engedelmeskednek nekik. Tökéletes a buli.

De lehet, nem erről van szó. Lehet, Jézus nem megátkozza ezeket a városokat, nem fejükre olvassa a bűnüket, hanem siratja őket, mint Jeruzsálemet is. Nem az igazságos bosszú elégtétele van a szavaiban, hanem a keserűség, a tehetetlenség keserűsége. Ahogy Ézs. 5,4-ben is áll: mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit meg nem tettem? A segítők, humán foglalkozásúak esetében oly jellemző kiégés jele is ehet ez.

Akkor viszont ez a felelősség mondata. Hogy nincs más esélyük a megszólítottaknak Ha elutasítják a küldötteket, akkor Jézust utasítják el, akkor az Atyát utasítják el. Jézus mondatának üzene akkor olyasmi, hogy a tanítványok ne úgy viselkedjenek, hogy elutasítsák őket, mert annak végzetes a következménye. Erről szólt az előzőekben a városok felemlegetése is, ha ők sem járnak eredménnyel, nincs más esély.

És tudjuk, hogy Jézust elutasították. Az Atyát is (Jézussal összefüggésben, de ettől függetlenül is). A tanítványokat meg simán (szintén összefügghet ez megbízójukkal, de nem feltétlenül).

Nem egy hepiend. Nem lelkesedés kell (bár az sem árt) ide, hanem felelősségtudat. Számos próféta történetén látszik, Isten üzenetét továbbadni nem egy romantikus sikersztori. Pont le akarja hűteni Jézus a tanítványok lelkesedését. Ahogy az első sikerek után jelzi is a felbuzdultaknak, hogy ne a hatalmuk eredményeinek örüljenek (bár biztosan lelkesítő, ha az ördögök is engedelmeskednek nekik), hanem hogy a nevük fel van írva a mennyben. A pillanatnyiról, aktuálisról az állandóra irányítja a figyelmüket. A jobb rész, amit senki nem vehet el. Ez megmarad.

Mindez lehangoló is lehetne, de azért nem feledjük el: méltónak találta a tanítványokat arra, hogy képviseljék. Nem kis megtiszteltetés ez, és valóban járhat kiváltságokkal, akár csodákkal, örömmel is. Amire tekinthetünk ajándékként, jutalomként, munkabéreként. Nem keserű küldetés ez.

- - + + o O o + + - -

2016. június 5.

Hálaadással ujjongjunk előtte!

„Örvendezz Istenednek, az Úrnak színe előtt fiaddal és leányoddal...” 5 Móz 16,11

A Biblia szerint Isten azt akarja, hogy az ember örüljön. Isten áldásainak gazdagságával meg is teremtette ennek az okát. Az baj viszont, hogy elveszítettük az érzékünket, amivel felfedezhetnénk, hogy milyen sok mindennek örülhetünk. Ezért kapunk parancsot Igénkben: találd meg azt az örömet, amit Isten adott neked és a hozzád tartozóknak. Csüggedésre, szomorúságra, kétségbeesésre nagyon könnyen találunk okot, ezért szükséges a parancs, hogy örvendezzünk annak a jónak, amit Istenünk adott.

A fenti felszólítás akkor hangzott el, amikor Izrael népe túl volt a pusztai vándorláson, az egyiptomi fogságon. Nem tudtak örülni? Tudjuk a Szentírásból, hogy megszépült a viszontagságos múlt, és visszasírták az egyiptomi hagymát, húsos fazekakat, s elfelejtették a megölt csecsemőket, a korbácsokat, a felemelt munkanormát, amelyet szüleik szenvedtek meg. Voltak, akik megpróbáltak berendezkedni, voltak elégedetlenkedők: „Csak ennyit adott az Úr?” Kártevők is pusztítanak, aszály is súlyt. Mások elfelejtették, hogy az Úr adta kezükbe a földet. Büszkeségük nem engedte látni a hála és öröm okait. Voltak, akik félték attól, hogy a legyőzött, elűzött népek visszajönnek, pedig Isten nekik ígérte az országot.

Természetesnek tartjuk az élet dolgait, jó, hogy az Isten mindent megad, ez jól van kitalálva. Csak éppen annak az öröme marad ki az életből, hogy fölfedezzük Isten ajándékait. Nincs érzékünk jól látni az életet.

Egy érettségi találkozóról hallottam, ahol a volt diáktársak beszámoltak életükről. Érettségi után felvettek egyetemre, tanultam, lett munkahelyem – sorolja az egyik. Külföldi tanulmányút, házasság, gyerekek, akik már nagyocskák. Nagy áldozatokkal összehoztunk egy lakást, igazából jól vagyunk. Van kocsink is, egy BMW. Megvan minden, de mennyi csalódás, betegség, megaláztatás, és még mi minden! Igazából nincs minek örülni.

Megszólalt egy másik. Hasonló dolgokat mondott: tanulás, munkahely, házasság, gyerekek, gondok és örömök velük. Véletlenül kiderül, hogy az egyik gyermek gyógyíthatatlan beteg. Megemlítette, hogy milyen sok mindenre tanította meg őket ez a beteg gyermek. A családtagok megtanulták, hogy nem saját magukért, hanem egymásért érdemes élni. „Van még egy Suzukink is, de jó, hogy megy, mert a nagyszülők éppen most robbantak le és gyakran visszük őket orvoshoz. Olyan jó az Isten!” – fejezi be mondanivalóját.

Két ember, az egyik nem találja meg örömét, eszébe sem jut, hogy Isten adta mindenét. A másik gondok, nehézségek között is örülni tud, és azt mondja: „Olyan jó az Isten!”

A különbség: az egyik a teljes valóságot látja a világban, látja a láthatatlant is, ami ugyancsak valóságos. Látja Isten jelenlétét, aki kezében tartja az eseményeket, hatalmasan munkálkodik, a benne bízókat szilárdan tartja kezében és nagyon szereti őket. A másik szemléletéből ez mind hiányzik, egy Isten nélküli világban él, pedig ott is jelen van Isten, csak nem érzékeli. Vagy nem is akarja?

Milyen akadálya van annak, hogy valaki meglássa Istent, minden jó adományozóját, aki jót készít nekünk, és örömet is találjon benne? A sok akadályból néhányat említek:

A lelki vakság, ami mindnyájunk tulajdonsága lett a bűneset óta. Az Isten elleni lázadás következménye, hogy megromlottak érzékszerveink. Nem merünk bízni Istenben, mert nem érzékeljük a teljes valóságát. Adjon meg mindent, de közösségre nem lépünk vele, ajándékát csak adja, aztán nincs rá szükség.

Vannak mártírok, akik szeretik sajnálni és sajnáltatni magukat. Szenvedni akarnak, másokat vádolnak és irigyelnek, úgy állnak másokon bosszút, hogy nem hajlandók örülni. Ők hátrányt szenvedtek, nem szeretik őket eléggé. Isten pedig megvont tőlük valamit, és akármilyen másot kapnak, nem hajlandók örülni.

Emberi gőg, Mindent saját teljesítményének, bölcsességének, körütekintésének, jó emberi kapcsolatainak, munkabírásiának köszönhet. Nincs szüksége segítségre, maga is boldogul, és lenézi azokat, akik gyengék lévén mások segítségére szorulnak. Minek örülne, ha kifáradt a sok munkában, nehéz az élet, mindenért meg kell küzdeni!

A kioldódás ezekből az Isten előtti megalázkodás. Ha valaki kész felismerni és beismerni, hogy ezek az akadályok az Istentől való elszakadásnak, a bűnnek a következményei, ennyire megromlott a lelkünk, akkor lesz kész elfogadni Istentől mindazt, amit ő adott, és örömet talál benne.

Öröm azt látni, ha egy ember előtt felragyog Isten szeretete! Jézusban jelent meg ez a szeretet, Aki önmagát adta értem. Amikor meggyőződéssé válik, hogy senkiben nincsen nagyobb szeretet annál, mintha életét adja a barátaiért, és Jézus barátjának tekint, ezért adta életét értem. Így Isten gyermeke lehetek, hozzátartozom nagy családjához. Feladatokat adott, a mennyben pedig helyet készített. Vannak nehézségeim, csalódásaim, betegség és gyász is rám talált, de látom azt a sok jót, amit Isten adott, és ennek nagyon tudok örülni. Azt is tudom már, hogy akik Istent szeretik, azoknak tényleg minden javukra szolgál. A legfőbb jót Jézus Krisztusban kaptuk – Istennek legyen hála az Ő kimondhatatlan ajándékáért.

-- + + o O o + + --

2016. június 12.

veszett

Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.” Lk 19,10

Számos állítás van ebben a mondatban. Van(nak) elveszett(ek). Az Emberfia meg jött megkeresni meg megtartani.

Az elveszettség általában rossz. Az elveszett nincs a helyén, hiányzik, aktuális helyén vélhetőleg haszontalan, felesleges stb. Ez független az elveszett értékétől, hiszen ami elveszett, az aktuálisan értéktelen.

Jó hír, hogy megkereshető és meg is tartható az elveszett – ami elveszett, az még nem ment tönkre. Ha visszakerül a helyére és ott meg is marad, hasonlóan használható és értékes lesz ismét. Bizonytalán jobban is fogja érezni magát.

Noha az elveszettség lehet kényelmes is – az elveszettnek nem kell tennie a dolgát, hiszen nem is tudja, ha nincs a helyén. Míg a helyén lenni talán fárasztóbb, felelősségteljesebb, stresszesebb. Az elveszettség is stresszes, de a helyünkön lenni is – egyik helyen az értelmetlenség a gond, másikon a felelősség.

Így már dilemma, hogy meg akarunk-e kerülni? Nem is olyan egyszerű és optimista a képlet.

Ismét jó hír, hogy az Emberfia jött keresni. Nem angyalok, speciális kereső teremtmények keresnek pl. lángpallossal, nem is a CIA, FBI, TEK, rendőrség meg egyebek. Nem az erőszakszervek. Meg nem is a szentimentális szindrómás segítők, mindenáron megmenteni akaró jóakarók vagy valamit ránk sózni akaró ügynökök, esetleg önös érdekből felénk forduló s megtalálásunkkal kérkedők, abból hasznot húzó. Sokan és sok célból kereshetnének, és bizonytalán keresnek is.

Az Emberfia azonban mégiscsak más eset. Például ismeri a helyünket. Ismer minket is és tudja, nem elég megtalálni, meg is kell tartani bennünket. A helyünkön, a feladatunkban. Nem karhatalommal és nem is hazugságokkal, ígéretekkel vagy jutalmakkal. Úgy jön fölülről, hogy közben mindig is lent van, sorstársunk, hiszen Emberfia.

Nem biztos, hogy kényelmes vagy gondtalan a helyünkön lenni. Viszont ennek van értelme. És ráadásul nem is vagyunk egyedül ebben – a megtartás az Ő jelenlétét is jelenti.

- - + + o O o + + - -

2016. június 19.

terhesen

Egymás terhét hordozzátok és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.

(Gal 6, 2)

Mindenki ismeri a maga terhét. Jutott mindenkinek. Kezdők egy-két terhet tudnak hirtelen megemlíteni, haladók sokáig tudják sorolni azokat. Talán ezek, amik felébredve eszünkbe jutnak, meg akkor, amikor nagyon máson kéne, hogy járjon az eszünk. Alkalmas és alkalmatlan időben jutnak eszünkbe terheink és általában visszük őket. Melyiket hogy, van amelyiket könnyebben, van amelyiket nehezebben. Némelyik teher összetör, másik megkeserít, iriggyé tesz vagy más negatív hatást gyakorol lelki állapotunkra. Aztán van, ami erősít, igazol, jelzi a teherbírásunkat és nem könnyű, de hordható. És van, amire akár büszkék is lehetünk, esetleg villogunk vele, komoly mártírként gondolunk magunkra és ezt másoknak is sugalmazzuk, esetleg ezen hozzáállásukat elvárjuk. Úgy tűnik terheink hozzánk tartoznak, beépülnek.

A magunk terhe mellett olykor láthatjuk másokét is. Már amit megmutatnak vagy megmutatkozik. Főleg az objektív dolgokat láthatjuk, az eseményeket, tényeket, állapotokat. Sokkal kevésbé látszik, hogy a másoknak az mit jelent. Lehet, hogy nekem elviselhetetlennek tűnik, neki meg meg sem kottyán, nem veszi tragédiának. Vagy pont én nevetségesnek találom és

bagatellnek, ő meg tönkremegy bele. Nem érthetjük meg mit jelent neki a terhe és lehet el sem tudná hirtelen mondani - már ha megkérdeznénk.

Ha pedig nem ismerjük egymás terhét hogyan hordozhatnánk? Rendezzünk teherismertető köröket, csoportokat, panasznapokat? Nem teljesen rossz ötlet, de az apostol vélhetőleg nem ilyesmire gondolt.

Avagy ha én felveszem valaki terhét, akkor ő az enyémet, vagyis lényegében cserélünk? Vagy akár nagyobb körben cserélgetjük a terheket? És akkor már nem kell az enyémmel törődnöm, csak a máséval? És ha a más nem törődik úgy az én terhemmel, ami épp nála van, ahogy én tenném? Hisz lehet gondosabb vagy gondatlanabb, jobban megviselheti vagy kevésbé, fontosabbnak tarthatja vagy lényegtelenebbnek. És én úgy viszonyuljak az övéhez ahogy ő, vagy ahogy én? Aztán visszaadjuk (pl. elvittük egy mérőföldnyire), vagy ismét átadjuk másnak, esetleg végleg nálunk marad?

Néhány verssel ezen kijelentést követően Pál azért megemlíti, hogy mindenki a maga terhét hordozza. Nem lehet leadni, a mienk. De mégis.

Meg különben is, ez parancsolat itt vagy csak tanács? Mindenáron teljesíteni kell, vagy alkalom adtán ehhez tartani magunkat? Esetleg a galatáknak szolt ott és akkor, aktuális helyzetben és most már csak történelmi érdekesség?

Érdekes, hogy egy egyébként ismert és sokat idézett mondat mennyi bizonytalanságot képes okozni. Minél inkább meg akarjuk fejteni, annál inkább belebonyolódunk.

Elegáns lenne valami frappáns megoldással feloldani a feszültséget. De most nem teszünk így, maradjon meg ez a feszültség és dolgozzon bennünk. Így is élő és ható, vagy talán pont ettől.

- - + + o O o + + - -

2016. június 26.

Velünk marad örökre

„Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.” Zsidókhöz írt levél 13,5-6

Az Egyesült Királyságban június 23-át a függetlenség napjának szeretnék egyesek kikiáltani, mivel a sikeres népszavazást követően a monarchia kiválik az EU kötelekeiből. Nagy a bizonytalanság a Szigetországban, sőt egész Európában is a kilépés következményeit illetően. Sokan megkérdőjelezzik ennek a döntésnek a hasznosságát. Ami bizonyosnak tűnik, hogy a döntéssel sérül az európai közösség, és valószínűleg rövidtávon a Nagy Britanniában élők életszínvonala is. Sokan nehezményezik ezt a döntést és az európai közösség cserbenhagyásáról beszélnek.

Leave! Ez volt az EU-ból kilépés mellett kampányolók vezényszava. Hagyjuk el az EU közösséget!

Az elválás természetes része életünknek. Mindenkiel előfordult már, hogy megszakadt egy kapcsolata. Van, amikor ez egy természetes folyamat (gyermek leválása, betegség, halál). Van, amikor a felek közös megegyezése az elválás alapja. Egy kapcsolatból egyoldalúan is ki lehet

lépni, amikor valaki önkényesen megszakítja a másikkal a kapcsolatot. A másik elhagyása egy fájdalmas folyamatot indít el és valószínűleg mindkét fél szenved ebben a helyzetben.

Vannak példaértékű, életre szóló kapcsolatok is, amikor mindkét fél hűségesen kitart egymás mellett ígéretükhöz híven.

Az az ígéret, hogy sohasem hagylak el, Isteni ígéret. Ember ilyet nem ígérhet és nem is tudja betartani. Egyrészt, mert az ember ember, gyarló és nem mindig tud kitartani ígérete mellett, másrészt nem örök életű. Objektív ok is lehet akadály a ígérete teljesítésének.

A zsidókhöz írt levélben (13,5) a jobb életre vágyó hívőket figyelmezteti a szerző egy régi idézettel, hogy ne vágyjanak annyira a pénz után, hanem elégedjenek meg, amijük van. „Nem hagy el az Úr.” Ez az ígéret: az Úr gondoskodik rólunk.

Hozhatunk jó és rossz döntéseket életünkben. De azt biztosan tudhatjuk, hogy Ő nem hagy el minket és jól tart minket, gondoskodik rólunk.

Maradjon meg ez a hitünk!

- - + + o O o + + - -

2016. július 3.

Az Úr így felelt

„Az Úr így felelt: Elvonultatom előtted az egész fenségemet, és kimondom előtted az Úr nevét. Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok.” (2Móz 33,19)

Isten válaszol Mózesnek, aki maga is tudja, hogy valami megszakadt Isten és népe között. Szinte reménytelen küzdelme a megvadult népért, akiknek vallásos igényét Áron elégítette ki a maguk módján. Mózes beszélő viszonya Istennel egyedülálló maradt az aranyborjú imádata után is. Isten következetessége nem hagy kétséget afelől, hogy engedelmes szolgája előtt a legteljesebben kitarulkozik, hogy megközelíthetetlen és titokzatos lénye ne hagyjon kétséget maga után, de az arc ismeretlen marad továbbra is. Neve az idői fogalommal a múlt, jelen jövő viszonylatában ismerhető fel, azaz menet közben ismertek meg engem. (Ezért tiltakozik a további együttes vándorlás ellen. 33,3) Ha mégis közös lesz vándorlásuk, akkor következetességével számolni lehet és érdemes. Kegyelme és irgalma önkéntes, nincs emberi előfeltételhez kötve. Ez tűnhet ridegnek, elutasítónak, ugyanakkor reménykeltő is, hiszen nem érdem után következik. Lehet ebből dogmát faragni, de Isten szuverenitása szétfeszít minden keretet és bölcselkedést.

A kérdező és kereső ember választ kapott: Hogyan lett a „kereszt botránya” sokunk üdvösségévé? Ez felfoghatatlan a megismerhetetlen Istenről, hogy egyszer csak a történelem folyamán emberré lesz, „kiadja” magát, emberek kezébe kerülve ugyanazt az Isten-arcot ismerjük fel benne, aki nem alkuszik, hanem vállalja végig megváltásunk útját, a kereszthalálig. Krisztus arca – Isten arca – „teljes kegyelemmel és igazsággal”. Kegyelemmel, mert a szeretet Istene. Igazsággal, mert az adósságot ki kell fizetni, a rontást helyre kell állítani. Mindkettőt vállalta és követésére hív. Nem a vitatkozó, bölcselkedő, szócséplésben örömet találó társaságba, hanem a kegyelem csodás

valóságát tapasztaló közösségbe. Oda, ahol a „romlás építői” vállalják feladataikat, a helyreállítás örömet fakasztó teendőit, mivel maguk is helyreállítottak.

- - + + o O o + + - -

2016. július 10.

polgári kör

Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. Ef 2,19

Kívülállók – belül levők. Ez mindig ellentét, megkülönböztetés. E nélkül nem lehet kint és bent, mindennek van határa. Határok, elválasztások nélkül káosz van, Isten is elválasztással folytatta a teremtést. A határok átjárhatóság szempontjából – végül is ez a lényegük – lehetnek átjárhatatlanok, különböző mértékben átjárhatóak, jelképesek, aszimmetrikusak, heterogének, stb. Sokféle fizikai határ van, a bőrünktől a kerítésig, felvételi pontszámától a mérési hibahatárig, érzékelhetőségtől a felfoghatóságig. És vannak jól- és rosszul működő, etikus és etikátlan, igazságos és igazságtalan, építő és romboló határok is. Nagy és izgalmas téma ez.

Viszont itt arról van szó, hogy van egy (szoros) kapu, ajtó, amin át belépve már nem idegen, jövevény, menekült (noha valószínűleg éppen menekültem valahonnan, ezért akartam bejutni), migráns, kívülálló stb. vagyok. Ez voltam, de bejutottam, vitathatatlanul, és jogosan tartózkodok beül. Már a mélységi határőrök sem vadásznak rám. A „polgári kör” részese lettem, Isten családjának tagja.

Mi lehet ennek a következménye, mi a jó hozzáállás ilyen esetben? Az emelt fő. Hiszen egyenrangúak vagyunk immár, azonos jogokkal és kötelességekkel. Új családuknak tartozunk felelősséggel. Ennek jólétén kell munkálkodnunk, ennek ügyeiben tevékenykednünk itt vagyunk, ide tartozunk.

És a szerénység, esetleg hála sem természetidegen a helyzetben. Mivel tudjuk honnan jöttünk, hogy befogadottak vagyunk, elismerjük a korábban érkezetteket, jobban ide tartozókat. És mégis egyenlőek vagyunk.

Valamint várjuk a további érkezőket, immár házigazdaként. Sőt, akár hívjuk is őket. Mert jó itt, legyen jó másnak is – legyen nekik is hova menekülni. Egy befogadó állomásra érkezünk, ami nyitva áll az egész benti világra. Itt van mindenkinek helye, de nem passzivitásra, hanem munkára. Hiszen szent templommá kell növekednünk. Amihez Pál szerint is kell az egybeilleszkedés – beilleszkedés (lásd a következő verseket). Nem feltétlenül egyszerű a beilleszkedés sem a befogadó közösségnek, sem a befogadottnak. Mindketten alakulnak közben, ez az élet jele. Ha bármelyik fél változatlan akar maradni, nem épülhet közös templomunk Isten hajlékává. A változatlanosság nem valószínű, hogy a Lélek által van, hiszen az már nem az épülést szolgálja. Legfeljebb szinten tartást, de vélhetőleg hamarosan lebomlást, lepusztulást.

Talán ezért is fejt ki mindezt Pál, hogy tudhassuk milyen hozzáállás illik egy ilyen sarokkövel egyben tartott épülethez.

- - + + o O o + + - -

2016. július 17.

világos?

Éljetek úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség. Ef. 5,9-10

Ha valami érthető, egyértelmű, arra szoktuk mondani, hogy világos. No meg sok másra is, de beszélgetésben a megértés jele. A világosság klasszikus ellentéte a sötétség, ahogyan az az előző és következő versekben is megjelenik. Átvittén a szellemi képességekre is használjuk, szintén épp az értelem, világosság ellentétéként. Más vonal, és bizonytal nem is illik ide egészen, a felvilágosodás. Viszont az is az értelemről szólt, és a felvilágosodást lehet jogos kritikákkal is illetni, de attól még igen jelentős és meghatározó, ráadásul inkább pozitív hozadékokkal járt. Ellentétéként a lesötétülés nem igazán hangzik csábítóan.

A világosság azonban itt nem, vagy nem elsősorban értelmi kategória. Hanem erkölcsi. Olyan, amit elvárunk, mondjuk szervezetektől: átláthatóság, kiszámíthatóság, nyitott és nyilvános működés, ellenőrizhetőség, korrekt szabályok és döntéshozatal stb. Igaz ez egy civil szervezetre – pl. a KIE –, de jó esetben mindenre. A kórháztól az iskoláig, a vasúttól a lángossütőig. Normálisan a kormányokra, hivatali rendszerekre is nagyrészt. És az Egyházra mindenképp – miért is lenne másmilyen?!

Egy szervezet feladata valamilyen eredmény, termék, produktum előállítása, amit közgazdasági körökben jószágnak neveznek (többes számban, mint javak már nem hangzik olyan furán) és ami (közvetlenül vagy közvetve) emberi szükségletek kielégítésére alkalmas. Ez a gyümölcs, a termés alapesetben jó, igazságos és egyenes – más fordításban szerepel egyeneslelkűség, valóság, igazság is az egyenesség helyett. Lényeges, hogy tényleges, igazi termékről van szó, ha nem is feltétlenül fizikairól. Ami nem ilyen, az nem gyümölcs, vagy nem a világosság gyümölcse.

De miért beszélünk szervezetről, hiszen itt személyekhez szól Pál? Mert egyszerre szólítja meg az egyes személyeket és általában a gyülekezetet. Tanítását a közösséghez intézi, azon belül persze az egyes emberekhez is. Általános elvekről van szó tehát, amely minden tagra érvényes, és az egész szervezetre is. Hogy is lehetne másként?! Így azért csak eljutottunk lassan a személyhez is.

Az nem kérdés, hogy gyümölcsöt kell teremni. Aki a világosságban van, az elkezd fotoszintetizálni és önmagát alkalmas formára felépítve olyan gyümölcsöt terem, ami már tőle függetleníthető és valami pozitív. Ez egy szép növényi jelkép is lehet így: gyökereinken stabilan támaszkodva és tápanyagokat felszívva felfelé törekszünk, majd a világosság által képesek vagyunk terméseket létrehozni. Ez egyszerű és természetes.

Nem túltolva a képet meghatározó, hogy a termés, a gyümölcs nem jó a növénynek. Csomó munkája van benne, aztán ez elszakad tőle. Furcsa, hogy ez az értelem léte, ha nem szabadul meg tőle akkor csak elszárad, ha helyben hull le, akkor általában kis satnya hajtás lesz belőle, nem igazi növény, ami a szülő árnyékában marad. Ha a gyümölcs jó messze kerül, akkor lehet belőle táplálék vagy egy önálló, életképes hasonló növény. Amely növény magának akar teremni, az nem tölti be rendeltetését...

A gyümölcs így nem hat vissza a növényre, nem tudhatja a szülő mi lett a gyermekével. Csak remélheti a legjobbat. Viszont ha világosság által született és volt elég jóság, igazság és egyenesség – jó esély van rá, hogy a gyümölcs is megállja a helyét. De ez már az ő dolga...

- - + + o O o + + - -

2016. július 24.

Tarantino

„az ő egyszülött Fiát adta „ János evangéliuma 3, 16.

Ki rendezte a világtörténelmet?

Sok a tragédia manapság. Közhelynek számít, régóta mondogatjuk, mégis újra és újra rácsodálkozunk, hogy hogyan fokozódhat ez még. Sok híres, kedves, tehetséges ember halt meg az előző napokban, a magyar és nemzetközi pop-rock szakmát is mintha különösen sújtaná az átok, sokan, igazi legendák hunytak el ebben az évben.

A közlekedési balesetek is túl sok menthetetlen esetet produkálnak időről időre, a terrortámadások most már mindennaposakká lettek. Lehet, hogy olyakor rezignáltabbak leszünk egy-egy hírekre, de megszokni nem lehet ezeket a szörnyűségeket.

Ezek miatt tehette fel valaki a kérdést az egyik közösségi médiumon, hogy talán Quentin Tarantino (a véres filmjeiről híres rendező) rendezte a 2016-os évet ?

Egy Magyarországon élő amerikai tanár kérte számon Istent egy nyilvános megnyilatkozásában a Nizzában történt teherautós terrortámadás után, hogy miért alszik Ő, miért nem szedi össze magát és tesz rendet a világban? Miért hagyja, hogy ezek a dolgok megtörténjenek? Nem most kerül elő először ez a kérdés és nem is biztos, hogy lehet erre válaszolni. Egyébként, ha jobban megnézzük sajnos a világtörténelemnek voltak még hasonlóan gyászos napjai, a Biblia is tele van irtózatossággal. Vajon ez Istenről vagy az emberről szól?

Minden halál tragikus: a meg nem születetté, a pólyásé és az aggastyáné is. Amilyen természetes velejárója életünknek a halál, elméletben és általánosságban, olyan elviselhetetlen, felfoghatatlan, ha egy szerettünk távozik el az élő közül. A halál szembesít: aki elmegy, annak Istennel kell szembenéznie, a még életben lévők pedig arra emlékezteti, hogy ez előbb-utóbb velünk is megtörténik, így érdemes gazdálkodni a javaikkal, az idejünkkel és a szeretetünkkel.

Vannak, akik felkészülten tudnak elköszönni és az élettel betelve lépik át az örökkévalóság határát, mert megértették, hogy a teljes élet csak Jézuson keresztül lehetséges.

Jézus, Isten Fiának halála lehetne a legnagyobb tragédia, de inkább Isten dicsőségéről és az ember megmentéséről szól.

A tragédiákat nem tudjuk megakadályozni, de mindennap tehetünk azért, hogy mások is megismerjék a teljes életet Jézussal. Ha mindennap csak egy életet menthetnénk meg!

- - + + o O o + + - -

2016. július 31.

boldog

Boldog az a nemzet, amelynek Istene az ÚR, az a nép, amelyet örökségül választott. Zsolt. 33,12

Hol a boldogság mostanában? No meg egyáltalán mi a boldogság?

Valami pozitív. Kellemes. Amikor jól érezzük magunkat és elégedettek vagyunk. Kicsit gondtalanság. A mesék vége, hogy boldogan éltek, míg meg nem haltak. Amikor kész az életünk, helyzetünk, nincs tovább, nem nagyon van mit fokozni.

Jézus is beszél a boldogságról, elmondja kik a boldogok. Némileg furcsa képe van erről, nem teljesen illeszkedik Hollywood világához. Merthogy szerinte a szegények, sírók, éhezők, szomjazók a boldogok. Mintha a szenvedés boldogság lenne. Avagy mazochista lehetett Jézus?

Node boldogok még az irgalmasok, tiszta szívűek, béketeremtők, igazságért üldözöttek is, valamint akiket miatta gyaláznak. Ennek legalább van értelme, mégiscsak valamilyen összeálló erkölcsi világképről van szó, ami tartást is ad – ezek az emberek akik általában „tükörbe tudnak nézni”. Ez azért jó dolog, legalább. Mindenképpen jobb, mintha ez sem lenne.

Jézus szavai azonban olyan kijelentések, melyeknek okozati párja van, meg is mondja miért boldogok az ilyenek. Valamilyen, az aktuális szenvedéssel vagy jelzővel összefüggő következményről van szó, esetleg ettől függetlenül kilátásba helyezett jutalomról. Kialakul vagy inkább helyre áll egy egyensúly, a jó elnyeri méltó jutalmát, a negatív élményeket átélő pozitív élményekhez jut. Ismét rend lesz a világban.

Úgy tűnik hát, a boldogság – annyi mindenhez hasonlóan – nem egy beállt állapot, nem egy mese vége, hanem egy dinamikus folyamat. Nem az örök boldogságról van szó, hanem a boldogság kialakulásáról és fenntartásáról, egy kapcsolatról a világ és közöttünk. Nem egy statikus világhoz – miért és hogyan is lehetne statikus?! – való statikus hozzáállásról, hanem egy résztvevő, aktív jelenlétről. Mind a szenvedés, mind az erkölcsi tartás ilyen jelenléte igényel. És általában, alapvetően nem kellemes. Nem úgy jutunk el hát a boldogsághoz, hogy jól akarjuk érezni magunkat és ott megállni – mint a Megdicsőülés hegyén –, hanem hogy a völgyben tesszük a dolgunkat.

A zsoltárnak is ilyen a boldogságképe. Egy cselekvő Isten cselekvő népének lenni a boldogság. A „boldog Isten” cselekedett a népe életében, körülötte, benne. Jelen van, nem szurkolóként, hanem résztvevőként az eseményekben. És ezt a jelenléte várja és ajánlja fel – a népe vele együtt alakíthatja a világot. Nincs szó láblógatásról és kellemes állapotról. Teremtésről, népek konfliktusairól, szívek szándékairól, tettekről van szó, győzelemről és dicséretéről. Meg szenvedésről és halálról is.

Ez lenne a boldogság? Minimum furcsa. Azonban mégis hitelesebbnek tűnik a happy endeknél, amik befagynak egy történet végén. Merthogy ez a történet zajlik, körülöttünk és velünk. És Istennel lehetünk boldog örökösei.

2016. augusztus 7.

Só ami só...

Legyen bennetek só és éljetekek békességben egymással! (Mk 9,50b)

Krisztus Urunk következetesen használta a szimbólumokat. Tanítványai alkalmazták ezeket az adott szituációkban. Máténál a só hasonlat így hangzik: „Ti vagytok a föld sója”. Azaz a tanítványok optimális esetben olyan jellegzetes „íz” jelentenek a földön, ami élvezhetővé, maradandóvá teheti a világot, amelyben élnek. Az óvás is erről szól: „Ha ... a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már...”

Márk szóhasználatában a tanítványok életében lévő hiányosságok felszámolására szólítja fel olvasóit: „Legyen bennetek só...” A Krisztus-követés jó íze váljon felismerhetővé a mindennapi életben, nem elég a név használata. Ez pedig nem megy másként, mint a Mester követésében róla leolvasni életének jellemzőit: igazságát, irgalmát, következetességét, emberekhez való viszonyát, mindazt, ami megismerhető Róla az evangéliumokban. Úgy tűnik, hogy deheroizálja a tanítványságot – bennünket – éppen azért, hogy ne valami biztonságos, kényelmes életre készüljünk, hanem erőfeszítéseket tegyünk a valódi krisztusi életforma megélésére.

Mindjárt egy óriási „só” feladatot ad, „éljetekek békességben”. Lehet, hogy a fejezet 33-38. verseire utal vissza, amikor egymáshoz méregették magukat: „ki a legnagyobb?” Ez eleve feszültséggel jár, mert van, „aki kisebb” a másiknál és nem érzi jól magát ettől. Egyáltalán mi a békesség? Amikor vége a háborúnak, békeszerződésekkel próbálják garantálni az elért eredményeket, hogy a status quo fennmaradjon, bár a legtöbb békeszerződés magában hordozza a későbbi háborúk csíráit. A Biblia szavai többet jelentenek a fegyvernyugvásnál: rendezett viszonyokat, egyetértést, üdvöt, külső és belső nyugalmat. Istennel való megbékélésünk Krisztus kiengesztelő halála, a megigazítás következménye. Így lett a miénk „az Isten békessége, mely minden értelmet meghalad,” és „meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,7) És milyen méltóságot ad a Megváltó e békesség gyakorlóinak: „Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.” (Mt 5,9) A békesség forrása tehát Isten „Magam vagyok a békesség” – mondja (Zsolt 120,7). Nem csoda, hogy az emberi erőlködés kudarcot vall a létrehozásában, transzcendens erők híján... viszont éppen az Istennel való szoros kapcsolat nyitja meg hozzá az utat. Élünk így, és Ő hatalmas arra, hogy reánk árássa minden áldását. Vele nem vagyunk törpék a békés együttélésre, még ha olykor túl nagynak tűnik is a feladat.

-- + + o O o + + --

2016. augusztus 14.

Só ami só 2.

Legyen bennetek só és éljetekek békességben egymással! (Mk 9,50b)

A mai áhítat az előző heti áhítatot kommentálja. Hogy legyen ilyen is :)

Krisztus következetesen használta a szimbólumokat. Tanítványai alkalmazták ezeket az adott szituációkban. Máténál a só hasonlat így hangzik: „Ti vagytok a föld sója”. Azaz a tanítványok optimális esetben olyan jellegzetes „íz” jelentenek a földön, ami élvezhetővé, maradandóvá teheti

a világot, amelyben élnek. Az óvás is erről szól: „Ha ... a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már...”

Sok szó esett már a sóról sok helyen.

Amit én kiemelnék, az a fiziológiás sóoldat, ami 0,9%-os. Ez víz és só (NaCl), ami a legalapabb folyadékpótlás infúzióban és legegyszerűbb feloldó közeg injekcióban. Ezek az izotóniás oldatok – ozmotikus nyomásuk ugyanakkora, mint a sejtek közötti folyadéké. Meg is lehet inni, nem annyira kellemes. Nem sok ez a sómennyiség, még 1% sincs. A tengervíz kb. 3,5%-os, ezért nem iható. Visszatérve az izotóniára: a töményebb oldatban összemennek, a hígabban feldagadnak a sejtek. A vízmérgezés (hyponatraemia) – akár dinnyétől – pont ezt jelzi, csökken a vér sótartalma, amibe bele lehet halni. Ahogy néhány evőkanál sóba is.

Attól nem nagyon kell tartani, hogy a tanítványok saját közegükben túl töménnyé tennék környezetüket. Ez ideiglenesen fordulhatott elő pozitívan – első gyülekezetek belterjességében elég nagy lehetett a keresztyének aránya –, utána elég hamar „feloldódtak” a világban. Ahogy kell. Persze lehetnek töményebb területek, gócpontok (pl. Vatikán, zsinatok, Szélrózsa találkozó stb.), de aztán az entrópia, kiegyenlítődés felé mozdul minden. Tartósabban fennálló túltöménységnél már nagyobb gondok vannak: inkvizíció, felekezeti villongások, maga a közeg lesz mérgező.

Ahogy a túlhígításnál meg kevés lesz a só, nem éri el funkcionális feladatát. Kis területen talán érezhető a hatásuk, de nem sikerül a közegre hatniuk. Lehet a só túlzott kiválasztása, eliminálása az ok – tanítványok üldözése, elmenekülése –, a homogenitás felbomlása – tanítványok elkülönülése, zárt csoportokba rendeződése –, vagy a bevitel kevésége – megtérések hiánya, kevés tanítvány „termelődik” –, a végeredmény hasonló.

Még egy érdekesség, ha már a vérben vagy legalábbis testnedvekben vagyunk. Nem csak vízről van szó, hanem vannak sejtes elemek, tápanyagok, immun elemek, hormonok, vitaminok stb. A só ilyen szempontból semleges, nem ad és nem használ el energiát, nem befolyásolja a működést, nem hordoz üzenetet stb. Persze alapvető és szükséges, de csak része egy rendszernek. Funkcióját részben átvehetik más elemek – ozmózis nyomás szempontjából legalábbis, azt fenntartani cukorral is lehet –, azonban mégis sarkalatos pontja az egésznek. Rövid távon sem nélkülözhető, azonban a hosszú távú optimális működéshez kevés – hiába pótlunk volument, elveszett vérmennyiséget sóoldattal, nem oldja meg az energiabevitelt, vérárvadást, hormon pótlást stb.

Márk szóhasználatában a tanítványok életében lévő hiányosságok felszámolására szólítja fel olvasóit: „Legyen bennetek só...” A Krisztus-követés jó íze váljon felismerhetővé a mindennapi életben, nem elég a név használata. Ez pedig nem megy másként, mint a Mester követésében róla leolvasni életének jellemzőit: igazságát, irgalmát, következetességét, emberekhez való viszonyát, mindazt, ami megismerhető Róla az evangéliumokban. Úgy tűnik, hogy deheroizálja a tanítványságot – bennünket – éppen azért, hogy ne valami biztonságos, kényelmes életre készüljünk, hanem erőfeszítéseket tegyünk a valódi krisztusi életforma megélésére.

Legyen bennetek – kicsit olyan, mintha azt mondaná, váljon a lényegeggyé. Vagy ha már úgyis ez a lényegeggyek, nyilvánuljon meg.

A sót mi manapság hintjük, nem belefőzzük az ételbe. A kis kristályok elterülnek a felületen és ahogy ráharapunk összekeveredik a szánkban a falat, és jó íze lesz a vajás kenyérnek. Vagy íze.

A sok só dominál, elnyomja, elveszi a vaj ízét, a megfelelő pont kihozza, a kevés meg érzékelés alatt van, nem használ. Nem éri el az ingerküszöböt, az optimumot, olyan mintha nem is lenne vagy érezhetően kevés – azt érezzük hogy még kéne belőle, hogy jó legyen.

Mennyiségi és minőségi téma is ez, ahol nem vegytiszta NaCl a só, mint Jézus korában. Töményebből kevesebb elég, gyengébből több és tovább áztatni. Olyan ez, mint a gyógyszerek: van hatóanyag meg egyéb anyagok. Egy tablettában van néhány mg aktív vegyszer, hatékony molekula. A többi általában adalék, esetleg támogatja a fő hatóanyagot, kiegészíti vagy épp az egyes mellékhatásait ellensúlyozza, de a lényege annyi, hogy legyen egy akkora tablettát amit be lehet már venni, annyi oldat, amit már lehet megfelelően adagolni. Drogoknál egyik legnagyobb veszély a túl tömény és túl jó minőségű anyag, amit nem „ütnek fel” mint egyébként szokás – így hamar túladagolás lehet belőle.

Deheroizálás: egyik kedvenc témám újabban. Nem hőskről beszél általában a Biblia, sokkal inkább a munkatársak kerülnek elő. A példázatokban is gyakran munkások vannak. Nem teátrális elemek, drámai események – bár azért ilyen is előfordul –, sokkal inkább szorgalmas, munkás hétköznapiak. Vannak csodák, de nem a csodákon van a hangsúly. Aki azokra akar építeni, az valahogy melléfog. Nem egy kalandregényt kínál a tanítványainak, ahol James Bondként mindig szerencsénk van (vagy a Felix Felicis egy másik klasszikusban), kiszámíthatatlan és átláthatatlan eseményekben vagyunk főszereplők és nyerünk. Inkább mellékszereplők vagyunk kiszámítható feladatokkal és megfelelő mennyiségű stresszel.

Mindjárt egy óriási „só” feladatot ad: „éljétek békességben”. Lehet, hogy a fejezet 33-38. verseire utal vissza, amikor egymáshoz méregették magukat: „ki a legnagyobb?” Ez eleve feszültséggel jár, mert van, „aki kisebb” a másiknál és nem érzi jól magát ettől. Egyáltalán mi a békesség? Amikor vége a háborúnak, békeszerződésekkel próbálják garantálni az elért eredményeket, hogy a status quo fennmaradjon, bár a legtöbb békeszerződés magában hordozza a későbbi háborúk csíráit. A Biblia szavai többet jelentenek a fegyvernyugvásnál: rendezett viszonyokat, egyetértést, üdvöt, külső és belső nyugalmat. Istennel való megbékélésünk Krisztus kiengesztelő halála, a megigazítás következménye. Így lett a miénk „az Isten békessége, mely minden értelmet meghalad,” és „meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,7) És milyen méltóságot ad a Megváltó e békesség gyakorlóinak: „Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.” (Mt 5,9) A békesség forrása tehát Isten „Magam vagyok a békesség” – mondja (Zsolt 120,7). Nem csoda, hogy az emberi erőlködés kudarcot vall a létrehozásában, transzcendens erők híján... viszont éppen az Istennel való szoros kapcsolat nyitja meg hozzá az utat. Élünk így, és Ő hatalmas arra, hogy reánk árássa minden áldását. Vele nem vagyunk törpék a békés együttélésre, még ha olykor túl nagyok tűnik is a feladat.

A só az békés. Elvan a vérben a cukorral, ATP-vel, minden enzimmel stb. A só tudja a helyét, szerepét, értékét, nincs sem kisebbrendűségi, sem nagyzási indíttatása. Nagyobb attrakciók nélkül munkálkodik. Ahogy az ilyen felsorolások végződnie szoktak: legyél olyan mint a só.

A békesség merül fel tehát témaként. Vannak dolgok, amik hasonlítanak rá, de nem békességek. A nyugalom, a passzivitás, sőt még az elégedettség sem békesség. A boldogság közel állhat hozzá, de

erről nemrégem volt itt szó. A lényeg, hogy a békesség aktív dolog és felülről jön. Az Isten békessége, ami aktívan hat.

Ha már a vér meg biológia, akkor az egyik legszebb szó e témában: a homeosztázis. Az egész sónak ez a célja és szerepe – az egyensúly fenntartása. Ami dinamikus egyensúly, hiszen élő szervezetről van szó. Folyamatosak a külső meg belső hatások, változások. Komoly munka egy sejt ionegyensúlyát fenntartani, főleg ha közben csinálnia is kell valamit. Nyugalmi potenciál: A nyugalmi potenciál (feszültség) egy nem stimulált ingerelhető sejt (neuron, izom, vagy szívizom sejt) membrán potenciálját jelenti. A membránpotenciál a plazmamembrán két oldala között fennálló feszültség különbség. Egy ion egyensúlyi potenciálja az a feszültség állapot, amikor nincs nettó ionáramlás a membránon. Magyarázat: van ionáramlás (dinamikus állapot), de a ki- és belépő ionok száma megegyezik. Szóval az egyensúly, a készenlét és alkalmasság fenntartása aktív munka, mindenféle ionsatornák teszik-veszik az ionokat, meglehetősen bonyolultságban.

Szóval a békesség egy egyensúlyi állapot is lehet, ahol a külső és belső folyamatok kézben vannak tartva, rend van. Olyan szinten potencia, képesség, hogy a sejt meg tud birkózni a feladatával miközben alkalmazkodik is. És valami nagyobb egész része, az hogy ő ingerlésre csinál valamit, az egy nála sokkal nagyobb akció apró összetevője. Feladata, teendője van, amit el tud látni.

Valamint mindent megkap, ami ehhez szükséges. Az ingert, a tápanyagot, ionokat stb. Persze mikor hogy, nem feltétlenül az általa optimálisnak tartott és kívánt mennyiségben. Olykor regenerálódásra van szüksége, máskor aktivitásra, ezek a saját igényei. Meg e mellett van a feladat, amit saját magához képest illik ellátnia. Esetleg többet magával összefogva, közösen vezérelten, de ez akkor is az ő aktivitása.

Talán ennyi. A helyünkön lenni, elfogadni a környezetünk nyújtotta lehetőségeket és feladatokat, megfelelően együtt működni. Miközben a só csak úgy jön-megy a membránjainkon át, és nem tudod honnan jön vagy hová megy...

-- ++ o O o ++ --

2016. augusztus 21.

hányszor vala?

Valahányszor megtettétek ezeket akár csak egyet is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg. Mt 25,40

Valahányszor. Akár egyszer is. Vagy egyszer nem. Ha tettük, vele tettük meg, ha nem akkor ezt elmulasztottuk.

Jézus - a példázatban királyként, de azért ez egyértelműen az Ő visszatéréséről szól - azonosítja magát másokkal. Jézus az éhező, szomjazó, elhagyott, stb. Egy jó Istenhez méltóan Ő szenved a szenvedőben, együtt szenved a szenvedővel. Ez az Ő világa, amelyben jelen van a szenvedés, így benne is jelen van. Lehetne ez egy misztikus viszony is Jézus és a teremtett világ. főleg az emberek között, komoly transzcendenciával, amit csak a megvilágosodottak látnak át vagy éreznek át igazán, lehetőleg egyfajta elragadtatottságban. És bizonytal van létjogosultsága is egy ilyen misztikus élménynek. Itt azonban nagyon egyszerűen beszél, nagyon egyszerű képletet állít fel. Megtettétek valakivel - akkor velem tettétek, nem tettétek valakivel - velem nem tettétek.

Kemény ez, ha csak az arányokra gondolunk a lehetséges és tényleges jó tetteinkkel kapcsolatban. Elégnyomasztó belegondolni, hogy amikor nem vigasztaltunk, bátorítottunk, támogattunk valakit, ezt magával Istennel tettük meg. Amikor épp koldult, sírt, bizonytalan vagy szomorú volt, egy mosolyt, simogatást, jó szót, fizikai segítséget stb. szeretett volna. Persze nem Isten szorul rá ezekre, de mivel ő azonosítja magát a szenvedőkkel, így mégiscsak. És ami fenyegetően hangozhat: számon is kéri ezt rajtunk.

Mert hogy testvéreinek mondja a szenvedőket. A legkisebbek a legjelentéktelenebbek, akiket alig veszünk észre, Mert megszoktuk, hogy ez egy igen-igen kemény, kemény világ. Tele igazságtalansággal, méltánytalansággal, megaláztatással, kiszolgáltatottsággal, szenvedéssel. Mindennaposak a szomorú, elkeseredett vagy dühös tekintetek, szegénység, csalódottság. És nem csak a legkisebb testvérek között.

Mi is Jézus testvérei vagyunk. Mi is elvárjuk, vagy legalábbis kívánjuk hasonló helyzetben a hasonló bánásmódot. De legalábbis jól esne. Erről szól az Aranyszabály. Hiszen nem vagyunk jobbak és talán sokkal rosszabbak sem, mint az éhező, szomjazó, jövevény, mezítelen, beteg vagy börtön lakó. Mi is lehetnénk ők. Ráadásul ez Jézusnál nem a jóságról szól, itt nincs jelentősége, hogy a jövevény miért jön, a börtönlakó miért van börtönben. Ez most a helyzetről szól. Amikor valaki segítségre szorul, a másik meg képes segíteni.

Ha már arány, vajon beszámítható-e a segítetttem/nem segítetttem arányba amikor én szorultam segítségre? Persze pozitív előjellel, pl. többször nem segítetttem mint segítetttem ugyan, de ha hozzávesszük, hányszor szorultam segítségre, akkor már felém hajlik a mutató. Vajon így működik ez? Kevés esély van rá. Ráadásul ha hozzávesszük, hogy hányszor kaptunk segítséget - akár kifejezetten kisebb-nagyobb csodák árán -, ismét romolhat az arányunk.

Noha Jézus itt kifejezett számolást említ - „valahányszor”, amin konkrét alkalmak konkrét darabszámát is érthetjük -, a számonkérés bizonyosan nem matematika lesz. Hiszen a szíveket is vizsgálja, meg tudjuk, nem ilyen egyszerű a képlet. De azért mégis. Vitathatatlanul számon kérhetők vagyunk. És konkrét dolgokkal kapcsolatban. Jézus valahogy szereti a konkrétumokat. Mi meg a magyarázkodást, mentegetőzést, valahogy mégiscsak tisztázni kéne magunkat. főleg, ha nem vagyunk tiszták.

A tisztázás tehát Neki marad. Egyedül Ő tisztázhat. Vádolni viszont Rajta kívül vádolhatnak azok is majd, akikkel nem tettük meg. Akik Hozzá kiáltanak, ellenünk. Erre is van kép a Bibliában.

Remélhetjük, hogy a nagy hangzavarban majd a kegyelemnek is lesz egy kis szava. Remélhetőleg.

- - + + o O o + + - -

2016. augusztus 28.

A küzdelem bére

„... *mindenki küzdelem árán jut el oda.*” Lukács 16:16

Isten országát a Biblia sokféleképpen írja le. Például mint mag (magától nő – Mk. 4,26.), vagy mint mustármag (alig láthatóból hatalmassá lesz – Lk. 13,18.), hogy a gyermeké (Mk. 10,14.), és a boldogoké (Lk. 6,20.), hogy nem szemmel láthatóan jön el (Lk. 17,20), illetve hogy bennünk

(emberekben) van (Lk. 17,21.), aztán nem evés, nem ivás, hanem Szentlélek által való öröm (Róma 14,17.), és nem beszédben áll, hanem erőben (1. Kor. 4,20).

Ezen példák mellett leggyakrabban az a kifejezés fordul elő Isten országa kapcsán, hogy közel van hozzánk. Márpedig, ha közel van hozzánk, akkor nagyon könnyű megtalálni és belépni oda. Ez az emberi logika. Mégis úgy tűnik van valami trükkje a dolognak, mert mégsem olyan evidens minden Isten teremtményének rábukannia.

Jézus az egyik tanításakor így beszélt: „ A törvény és a próféták Keresztelő Jánosig voltak, attól fogva az Isten országát hirdetik, és mindenki küzdelem árán jut el oda.” Lukács 16,16. Más fordítások is hasonlóan fogalmazzak: erőfeszítés árán, kemény akarással juthatunk el oda.

Hát nem elég a hit? Akarni is kell? Tenni is kell érte? – kérdezhetjük magunkat. A küzdelem, az előrehaladás életünk mindennapi része. Ha fejlődni szeretnénk, akkor egyre nagyobb célokat kell kitűznünk és teljesítenünk.

A dimbes-dombos vidéken való biciklizés jó gyakorlat erre. Csuda jó leszáguldani a lejtőn! De a tapasztalt bringás tudja, a lejtőt emelkedő követi. A hegymenet nem kerülhető el. Ha megállunk az emelkedő előtt, akkor sohasem jutunk tovább. Egy a megoldás, neki rugaszkodni a domboldalnak és mihamarabb leküzdeni. Aki rendszeresen gyakorol, edz és egyre hosszabb, meredekebb emelkedőket tud maga mögött, annak a kisebb kihívások már meg sem kottyannak. Nagyon jó érzés megtapasztalni ezt a fejlődést: az egy hete még nehéznek talált célt ma már könnyedén teljesíthető. Azonban ehhez a testünket meg kell izzasztani, pulzusunkat jelentősen meg kell növelnünk.

Küzdelem, fejlődés a hitéletben is fontos. Isten országába nem csupán egy érzelmes pillanatban történt döntésünk miatt juthatunk, hanem ha gyermeki hittel kitűzzük a célt és felnőtti akarással kitartunk mindennap a célunk mellett. Éppen ahogy a fenti példák is erőről, fejlődésről, növekedésről szólnak Isten országával kapcsolatban.

Kívánom, hogy legyen erőnk mindennap előbbre jutni a hit útján.

- - + + o O o + + - -

2016. szeptember 4.

örök

„Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen” Jer 31,3

Van még ma ilyen „örök szeretet”? Amikor minden forrásban, változásban, elmúlásban és vajúdásban szenved? „Örök barátságok”, „örök szerelmek” válnak áldozattá korunkban. Magukra maradt, csalódott, önmagukba fordult emberek kínlódnak a szeretet, barátság, a megfelelő emberi kapcsolatok hiányában. Mintha valamilyen érzelmi, lelki szárazság uralkodna el embertársainkon, ahogy ma mondjuk: ’nincs motiváció’. Nehezen szánja rá magát bárki az elkötelezett munkára, hivatásra, netán társas kapcsolatra (házasságra), hiszen akkor szabadsága „csorbul”. Így – kiegyezve a meglévő helyzettel – „küldözzük a szem csüggedt sugarát, S köztünk a roppant, jeges úr lakik.” (Tóth Árpád: Lélektől lélekig)

Bibliánkban a fogságba hurcolt választott néphez beszél Istene, Aki „örök szeretet”-nek mondja a magáét. És a fogsággal szemben hűséges vonzalmáról biztosítja a megalázottakat. Az anakronizmus nem zavarja mondandóját, mert az Ő szeretete a teljességet foglalja magában. Egyrészt: örök, azaz nincs kezdete, mert a kezdet előtt már létezett, megelőzi a létet. (Az ősatyák már élvezői voltak szeretetének.) Másrészt: A változások nem kezdték ki: egyiptomi életük, kivonulás, honfoglalás, törzsi szervezet, bírói rendszer (Bírák könyve), vagy a királyság kierohtetése (1Sám 8.), kettészakadt királyság, közben sok-sok lázadás Istennel szemben, végül a fogságban a büntetés – nem változtatták meg Isten szeretetét. Gazdagodott az idők folyamán, mert irgalom, hosszútűrés, intés, megkegyelmezés oldalát is tapasztalhatta népe, miután önmaga megismerésében előbbre haladt (Jer 31, 18-19). Isten kijelentette, hogy „nem nyughatom Jeruzsálem miatt, míg nem ragyog igazsága, mint a hajnalfény” (Ézs 62, 1). Hűsége biztos menedék volt a bűnbánóknak, az Istenre szorulóknak.

Nekünk azt mondja el a fenti igevers, hogy minden szorongásunk, félelmünk ellenére van támaszunk, mégpedig elérhető távolságban. A Bábelt építő embernek nincs szüksége segítségre (amíg a kölcsönös értetlenség és féltékenység nem szabdálja szét az alkalmi érdekszövetségeket). Akinek Istene van, tudja, hogy nem egyedül él a földön, mert Ő a Teremtő, mindennek Ura, „nagyobb a szívünknel”, javunkat akarja, miközben akaratunkat meghagyva várja engedelmisségünket. „Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod...” (139. zsoltár 4. kk.) – bízik a zsoltáros a kikezddhetetlen kapcsolatban. A bevezetőben leírt súlyos kor- és kórtünetek sem ismeretlenek Isten előtt. Egyszülött Fiánál, Jézus Krisztusnál idegenebb ember nem élt ezen a földön minden tisztaságával, emberi korlátokat magára vállaló alázatával (Fil 2, 5-11). Mégis csak jót tett, gyógyított, tanított, emberek változtak meg, ha találkoztak Vele. Követésére hívta, hívja azokat, akik felvettük a keresztyén (krisztusi) nevet, és ígéri, hogy imádságaink meghallgatást nyernek, sőt a boldogságok sorát tárja elénk a Mt 5, 3-11-ben. Van perspektívája a Krisztus követésének. Isten örök hűsége garantálja azt az élet minden keresztyével, amelynek hordozását nem spórolhatjuk meg magunknak. Az erőt Ő adja hozzá.

- - + + o O o + + - -

2016. szeptember 11.

pofozkodás

Krisztus Jézus megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet. 2Tim. 1,10

Ez Pál szerint nyilvánvaló.

Mármint mi is? Ez olyan szöveg, ami nem konkrét, hanem képekkel operál. Halál ereje az mit is jelent? Vagy az elmúlhatatlan élet világosságra hozatala? Persze lehet ezt közőködésnek felfogni és gyönyörködni a képben, ráadásul még azt is érezhetem, hogy értem és valami kis melegség jár át közben – lám milyen jól ráhangolódtam Isten Igéjére. Tudni vélem mire gondol Pál, csak nehéz máshogy megfogalmazni, hogy ne legyen primitív és nagyon elvont sem. De ami bennem van az elég konkrét és elég fennkölt is egyszerre, pont megfelelő egy megvilágosodáshoz és ahhoz, hogy elégedett legyek. Miközben ez legfeljebb egy hangulat, értelmetlen vagy véletlenszerű szókapcsolatok – mint egy gyenge dalszöveg, ahol a szavak és kifejezések mintha jelentenének

valamit, de sem nyelvtanilag sem tartalmilag nem értelmezhető. Bizonytalanságunkba jut néhány képzavaros példa.

Ugyanez a Biblia sok más „képes beszédére” is elmondható lenne. Gyakran és szívesen használatosak az ilyenek konkrét esetekre alkalmazandó, no meg általában hangulatkeltésként és univerzális igazolásul végső érveként.

Persze túloztam.

No de azért csak nézzük meg miről van szó a szövegünkben, hátha mégis van értelme. A halál megtöretett, vége van, erőtlen. Igaz, még létezik, hisz nem lett elpusztítva, de csak árnyéka önmagának (hogy azért használjunk képeket mi is), nincs már jelentősége vagy hatása. Mi marad akkor? Csak az elmúlhatatlan élet. Mi más is maradna halál híján, ez elemi matematika. Egyszerű volt, most végeredményt kétszer aláhúzni, levezetéssel együtt maximális pontszám.

Képek nélkül viszont a matematikaivá váló mondanivaló ki is üresedik. Élettelen a végső absztrakció, olyan mintha nem rólunk lenne szó, hanem számokról, folyamatokról, fogalmakról. Steril lesz, amihez nincs közünk. Pedig ez nekünk és rólunk szól, van jelentősége. A képekkel jön át, hogy ez küzdelem volt, a halál erős volt, az evangélium előtt sötétben leledzett a mulandó élet. Most mindez megváltozott. Szinte látjuk, ahogy kivilágosodik a kép, mint egy szuperhős film zárójelenete, ahol felragyog a hepiend.

És valóban hősről van szó, egy személyről, aki mindezt véghez vitte. Nem gagyi pizsamában pofozkodva, beállított jelentetekkel és kiszámítható dramaturgiával. Nem ilyen a világ, a problémái sem – így a megmentése sem lehet ilyen. Nyilvánvaló, hogy milyen a világ, milyenek vagyunk és mennyire gáz az egész. Hisz ebben élünk. Nincs az a pofon, ami megoldaná.

Nyilvánvaló az is, hogy a halál megtöretése óta más világ van. Nem feltétlenül látszik rajta, de történt valami, aminek van jelentősége. Számunkra is.

-- ++ o O o ++ --

2016. szeptember 18.

hit

Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. 1Jn. 5,4

Sok helyen hallani, hogy a hit megtart, erkölcsi tartást ad, szükség van rá, meg milyen jó annak, aki hisz valamiben. És sokan simán eldöntik miben hisznek, kialakítják a világnézetüket innen-onnan kimazsolázva akár össze nem illő elemeket is. És kész lesz a hitük, ami a sajátjuk, személyes, és lényegtelen az egyéb hitekhez vagy a valósághoz való viszonya. Igen tiszteletre méltó rendszerek születnek így, meg persze gyenge tákolmányok is.

Számos kérdés merülhet fel a hitünkkel kapcsolatban. Példaként néhány:

Hinni a hitben? Azért hiszünk, hogy higgyünk? A hit formája vagy tartalma már lényegtelen is? A realitáshoz való viszony lehet másodlagos egy jól működő hit estén? A hitünk az identitásunk? Azok vagyunk, amit hiszünk? Mennyire állandó a hitünk és mennyire változó? Ha változik, az a valósággal való szembesülés, vagy az igényeink alakulása miatt van? Mi a jó, ha merev, rugalmas

vagy képlékeny és alakatlan? A hitünk van értünk vagy mi a hitünkért? Mi szolgáljuk a hitünket és a szerint élünk, vagy éljük az életünket és ezt támogatssuk meg hitünkkel?

Jézus mintha elismeréssel tekintett volna a más vallású emberekre. Megcsodálta a pogány kapernaumi százados hitét. Másik alkalommal jelezte, hogy nem talált Izraelben annyi hitet, mint egy pogány asszonynál. És nem kezdett el hitvitát, nem győzködött vagy bizonygatott.

Nem megvédenünk kell a keresztyénséget – vannak ilyen felvetések –, hanem megélnünk kell azt. Esetleg megmutatni cselekedetek, megfelelő hozzáállás által. Az a hit lehet győzedelmes, amely hagy teret Istennek, merthogy tudja, Istentől született. Hogyan védhetnénk a hitünket, aminek már az eredete is túlmutat rajtunk? Mi akarnánk Istent megvédeni?

Egy cselekvő Isten képviseli saját érdekeit nélkülünk, jó esetben akár annak ellenére is, hogy mi védeni akarjuk Őt. A keresztyén hit épp Istenben való bizalom, bízhatunk hát abban, hogy megvédi magát ha úgy gondolja. Ellenben lehetünk munkatársai, tanúi, részt vehetünk győzelmében. Felemelő dolog ez.

Istentől született hitünk által, immár egy legyőzött világban élhetünk. Ahogy megnyertük ezt a hitet már le is győztük a világot. Nem véletlen a múlt idő. De ez a hit nem a hitről szól, hanem mégiscsak Jézusról, mint Krisztusról.

- - + + o O o + + - -

2016. szeptember 25.

szeretet

„A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben. Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.”, János első levele 4. fejezet 18-19

A szeretet megnyilvánulására sokszor úgy gondolunk, mint egy giccses, csöpögős hollywoodi filmjelenetre. A szeretet kifejezése érzelgősséggel egyenlő - vélik sokan.

Pedig a szeretet többre is képes, mint amit gondolnánk: hegyeket mozgat meg, a kilátástalanságból mutat utat. A szeretet idilli képe az anya, aki babusgatja a békésen alvó csecsemőjét, de az igazi szeretetről az tanúskodik, hogy ha az anya százszor és ezerszer kel fel a síró gyermekhez és gondoskodik róla akár betegségben. 7-szer 24 órában ügyeletben van és türelemmel végzi ugyan azt a rutint éveken keresztül saját szükségleteit is felülírva.

Ahogy mondani szokták: kis gyerek kis gond, nagy gyerek nagy gond. A felnőtté váló gyermek mellett még több szeretetre van szükség, a szülő gyermeke jó és rossz döntéseit követi, igyekszik elfogadni, megérteni őt és szurkol neki, hogy a saját értékei szerint sikeres legyen. Minden képzeletet és józan észet is felülírhat, amikor a szülő elkeseredettségén felülkerekedve igyekszik szeretetről biztosítani a szert használó kamaszt, aki ezerszer becsapta a fél világot, önmagát és a szüleit is és még nem tudott megszabadulni függőségétől. Persze egy ilyen helyzettel senki nem dicsekszik, így kevesebbet hallhatunk egy-egy ilyen helyzeten megélt szeretetről.

Nemrégiben összehasonlították a Koránt és a Bibliát és az az eredmény született, hogy a Bibliában sokkal több a vér, a gyilkosság. Ezzel megkérdőjelezték a Biblia tanításának tisztaságát és Isten szeretetének a hatékonyságát. Milyen Isten az, amelyik hagyja ezt a sok öldöklést? Én inkább a Biblia racionalitását látom a sok negatív történet mögött. Ilyen az ember, ne legyenek illúzióink. Éppen ez mutatja Isten szeretetét, hogy jól tudja milyenek vagyunk és még így is kimutatja szeretetét felénk. Esélyt ad.

A legkisebb bűnnel is megbántjuk Istent és milyen végtelenül szomorú lehet, amikor az ő nevében tesz az ember istentelen és embertelen dolgokat. Amikor az ember meg tudja magyarázni az öldökléseket és a csalásokat, a kicsinyes élvezeteket.

Isten a szeretettel sosem tréfált. Mindig halálosan komolyan vette. Jézus vért izzadva könyörgött, hogy Isten ne tegye rá a világ összes bűnét. Isten ebben a nagyon bonyolult, felfoghatatlan helyzetben is kitartott: a bűn halált érdemel és a büntetést képes volt egyetlen fiára helyezni, hogy minden gyarló embereknek esélyt adjon.

Kilátástalannak érzed a helyzeted, úgy érzed érdemtelenül kell szenvedned, lehet mások miatt. Elviselhetetlen a kollégád, a családod, a szomszédod, félsz, hogy eritreai nagycsalád lesz egyszer csak a szomszédod.

Nincs más út csak a szeretet, az a szeretet, amit ő már megmutatott nekünk.

Csak tőle kaphatjuk meg ezt a szeretetet, tőle kell kérned.

Próbáld ki még ma!

- - + + o O o + + - -

2016. október 2.

szabadság

„ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.” (2Kor 3,17)

Korinthusban a Lélekről is sok szó esett, meg a szabadságról is. A Lélek ajándékaiban gazdagnak ismerték magukat, ezért Pál apostol igen széleskörű tanításban részesítette őket (1Kor 12-14. fejezetekben). Mai napig eligazítanak ezek az igék minden kereső és többre vágyó keresztyént a lelki ajándékok tekintetében, beleértve a szeretet uralmát Isten gyülekezetében.

Korinthusban minden szabad volt, híres, sőt hírhedt volt a város a szabadság, szabadosság uralmáról. Ez a gyülekezetben ugyan megszűnt, de minduntalan beleütköztek a régi élet kísértéseibe, az átlagember életfelfogásába: „Azt csinállok, amit akarok”. Ez az egocentrikus magatartás megfelelhet az egyénnek, de megterheli a közösséget, amelyben él. Ha embertársam rovására élek szabadságommal, őt megrövidítem, a szabadság lényege ellen vétkezem. Ahol a kiváltságosok ülhetek fel a szabadság szekereire, ott százezrek, milliók szabadsága, emberi joga volt sárba tiporva.

Keresztyén szemmel vizsgálva a szabadságot, Jézus Krisztusra és tanítására kell figyelnünk. Az ő szabadságát nem vonhatjuk kétségbe, a tökéletes szabadságot élte meg. Adófizetésnél: „Adjátok meg... a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené.” A törvény őreivel szemben: „A

szombat lett az emberért,... tehát az Emberfia ura a szombatnak is.”(Mk 2,27-28.) Nála a szabadság azt jelentette, hogy saját, isteni útját járta, és újragondolta az elődök (törvény, próféták) munkáját. Amit rontott: „Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.”(1. Ján 3,8.) (Akkor is, amikor a vallásos, holtta vált tradíciókat bírálta.)

Jézus szabad volt, szabadságban élt, ez a szabadság vitte a keresztre. Abban teljesedett ki függetlensége, hogy önmagától (ima a Getsemáné-kertben: „ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.” Mt 26. 39.), az emberektől (Péter tiltakozása a szenvedés megjelentésekor: Mt 16, 21-23.) és a bűntől („eljön a világ fejedelme, bár felettem nincs hatalma.” Jn 14, 30.) is szabad volt, és úgy ment a halálba az egész világ üdvösségéért. Nála a szabadság nem volt ürügy a szolgálattól való menekülésre. Sokkal jobban tisztában volt a főnálló világ realitásaival (bűn, elesettség, nyomor...), minthogy szabadságával isteni uralmát láthatóan valósította volna meg a megváltás műve helyett.

A szabadság tehát a jelenlegi világ realitásaihoz való alkalmazkodás, a szolgálatból, munkából részt vállaló magatartás. Szabadnak lenni más javára, ez krisztusi magatartás. Erről szól a bevezető igevers. Az Úrnak lelke segít erre a szabadságra, és erőt ad a gyakorlásához.

- - + + o O o + + - -

2016. október 9.

egyszerű

Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az ÚR! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben. Mik. 6,8

A világ egyszerű. Az élet is egyszerű. A dolgunk is egyszerű. Minden egyszerű.

Úgy tűnik, mintha igen-nem között kellene választani, és az egyik választás erősen javallott. Node miről szól egy igen vagy egy nem? Biztosan nem a kérdésről, ami akár értelmetlen is lehet. Szólhat érdekekről: anyagi, megélhetési, presztízs és egyébek. Lehet gondolkodni rövid, közép és hosszú távon is. Benne vannak az érzések, késztetések: félelem, bizonytalanság, gyűlölet, harag, segítőkészség, mentegetőzés, önbecsülés, gondoskodás, szégyen, büszkeség, szolidaritás, lojalitás, szeretet – számtalan indulat. Az egyik válasz esetén is felmerülnek ellentétes szempontok, érvek vagy a másik választ is lehet ugyanazzal indokolni.

A legegyszerűbb eldöntendő kérdés is káoszhoz vezethet, ha bele gondolunk. Ha megpróbáljuk megérteni mélységében, felfogni az összes mögöttest ami egyébként benne is van. És mivel eldöntendő kérdés, nem lehet 30% / 70% arányban választani, egy lehetőségünk van és az 100% értékű. Aztán magyarázkodhatunk, hogy nem ezt akartuk, nem erre gondoltunk, nem így értettük a kérdést, azért válaszoltunk így.

Nem csoda, ha többnyire bele sem gondolunk. Rutinból, szokásból, mindenféle befolyásolások által alakítjuk a dolgainkat, éljük az életünket, hozzájuk meg döntéseinket. Hiszen mekkora felelősség és teher lenne mindig mérlegelni, belegondolni, utána nézni miről is van szó – merthogy általában nem a hangoztatott jelszavak rejtik a tényleges tartalmat. Minden döntésünket ilyen mélységig előkészíteni – a fogmosástól a politikai szavazásig, zokni választástól

a párválasztásig, film nézéstől a munkahely/iskola eldöntéséig – képtelenség és időben/információfeldolgozásban is megoldhatatlan. De azért érezzük, nem egészen azonos súlyú dolgokról van szó.

Ilyenkor jöhetnek jól a sablonok, amikből több is kínálkozik, akár a Bibliában is vannak ilyenek – érdekes házi feladat lehetne mondjuk ötöt találni a következő hétre :) Mikeás hármasszempontjai kifejezetten praktikusak: a törvény (mely inkább erkölcsi, Mikeás könyve nem a formális hanem sokkal inkább a humánus viselkedés számonkéréséről szól), a szeretetre törekvés (szemben az önzéssel, hatalomvágygal stb.) és alázat (pl. másokra – aki lehet Isten is – figyelés, többiek elismerése). Ezeket mérlegelve nagyon eltévedni, mellé nyúlni nem valószínű. Ráadásul ezen mérlegeléshez mindenkinek minden rendelkezésére áll, tudjuk hogy ez jó és az Úr ezt kívánja.

Így aztán rosszul döntve, cselekedve nem lehet mentség, pozitív esetben pedig nincs miért büszkének lenni, hiszen ez az alap.

Mert egyszerű.

-- + + o O o + + --

2016. október 16.

győzz

Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval. Róm. 12,21

Amilyen az adjonisten, olyan a fogadjisten. Ha Rómában élsz, élj úgy, mint a rómaiak. Kölcsön kenyér visszajár. Még sorolhatnánk a közmondásokat, tanácsokat, hogy viszonyuljunk úgy a többiekhez ahogy ők hozzánk, éljünk úgy, ahogy környezetünk. És ez vitathatatlanul praktikus. Ki szeret kilógni a sorból?

Amint kilógunk felfigyelnek ránk, sokkal kevésbé elnézőek velünk. Aki a mi kutyánk kölyke annak elnézhető ez-az, de aki más, arra nem érvényesek a szolidaritási, lojalitási szabályok. Még negatív irányba is (egy bizonyos mértékig) inkább elfogadóak vagyunk, hisz tudjuk saját gyengeségeinket, elnézzük, ha más is gyenge, esendő, sőt hízeleg nekünk, hogy mi jobbak lehetünk és bocsánattal háláljuk meg, hogy jobbnak érezhetjük magunkat ez által.

Aki jó akar lenni, annál egyből feltűnik, ha nem (elég) jó. Aki pozitív irányba akar kilógni, annak mindjárt elővillannak negatív dolgai, egyből keressük miért is nem (elég) jó ő alapvetően. Csak teszi-veszi magát, alakoskodik, mintha jobb lenne a Deákné vásznánál.

A kiindulás viszont abszolút dolgokból ered: van jó és rossz. Nem relatív, nem mérlegelendő, hanem szokásjog vagy társadalmi konszenzus nélkül létezik ez az abszolút kategória. És a jót kell választani. Legyünk forradalmárok, de legalábbis ellenállók, viselkedjünk meghökkentően. Áldjuk üldözőinket, tartsuk oda másik orcánkat, dobjunk vissza kenyérrel. Ezek demonstrációk, nyilvános fellépések, felmutatások, jelzés értékű és jelzésnek szánt tettek. Komoly teátrális beütéssel, amit értelmezhetünk hivalkodásként vagy a jóság felvállalásaként.

Közben persze nem kell mindig és mindenáron mást tenni, hiszen a síróval lehet (kell) sírni, az örülővel örülni, amennyire lehet éljünk békességben minden emberrel. A szembenállás nem öncélú, hanem érték alapú. A győzelem nem a győzelemről szól, hanem a jóról – na jó, itt konkrét

győzelemre utasít Pál, küzdelemre szólít fel. Mégsem csak azon van a hangsúly, hogy győzünk, hanem hogy a jó győz általunk, velünk. Ami persze a mi győzelmünk is, hiszen jogos a feltételezés, ennyi erővel a rossz is győzhetne. Hiszen az is erős.

Úgy tűnik a választás, a döntés, az elhatározás a kulcs. Akarjam a jót. A többi kegyelem.

-- ++ o O o ++ --

2016. október 22.

Minek nevezzetek?

Én vagyok az Úr, ez az én nevem. Ézsaiás könyve 42,8.

A mindennapokban, a társas érintkezések alkalmával elengedhetetlen a bemutatkozás. A nevünkkel azonosítjuk magunkat. Azok számára, akik jól ismernek minket, nevünk hallatán egész személyiségünk, életünk főbb állomásai is felidéződhetnek.

Vannak az egyetemes kultúrábansúlyos bemutatkozások. Talán a legismertebb James Bond-é. Kultikus. De ott van a kevésbé ismert Walter White a Breaking Bad-ből, aki balek kémia tanárból drogbáró lesz (alias Heisenberg). „Karrierje” csúcsán egy fontos üzleti tárgyaláskor kérdezik meg tőle, hogy ki a csoda ő tulajdonképpen. Erre válaszolja, hogy te mondd meg a nevemet. Az új üzletfél pedig halkán rebeget, hogy: „Heisenberg.” Milyen fontos része a magyar zenekultúrának A János vitéz című operett és ahogy Jancsi bemutatkozik, hogy asszondja: „Az én nevem, ez én nevem Kukorica János.” Milyen stílusos tud lenne egy-egy bemutatkozás, főleg ha valaki a másikkal mondatja ki, hogy ki is ő.

Egyes országokban még többet árul el a személynév, a származását, a családi köteléket. Például Oroszországban a középső név jelentése az apa (pl. Ivanov) fia. Izlandon egy személy neve a saját keresztnévéről és az apja keresztnévéről képzett apai névből áll, például egy képzeletbeli Jón Einarsson fia, aki az Ólafur nevet kapta, teljes néven Ólafur Jónsson (Jón fia Ólafur) lesz. Jón Einarsson Sigríður nevű lányát pedig Sigríður Jónsdóttir (Jón lánya Sigríður) néven nevezik majd.

Művészeknél gyakran választanak hangzatos, jól beazonosítható művésznevet, a saját helyett. Vannak ősi, nemesi nevek, melyek sok-sok generációra visszautalhatnak és évszázados családi történetet rejtenek.

A nevünk a személyünk azonosításához kell, ha valamilyen igénnyel szeretnénk élni, jogot akarunk gyakorolni, örökségünkhöz jutni, nevünk általi azonosítás nélkül nem lehetséges.

Nem véletlen, hogy a titkos ügynökök nem saját nevükkel dolgoznak, vagy ha valakinek titkolni valója van, akkor változtat nevet. A háborúból menekülőkkel szemben is nagy a bizalmatlanság, hiszen papírok nélkül érkeznek.

Isten többféle névvel szerepel a Bibliában: Úr, Isten, Magasságos, Felséges, Örökkévaló, Mindenható, Gondoskodó, Gyógyító, Zászló, Békesség, Pásztor és a Seregek Ura. Ennek oka inkább az emberi oldal miatt van, mert olyan nehéz Őt meghatározni emberileg. De így azonosítja

be magát az Úr. Így igazolja, hogy Ő az Atya Úristen, minden hatalom neki adatott és neki nem kell eltitkolnia magát.

Ő az Úr, a Gazda, a Tulaj. Övé itt (az Univerzumban) minden. De Ő mint jó gazda nem él vissza hatalmával, hanem arra törekszik, hogy prosperáljon „a gazdaság”, hogy tényleg mindenkinek jó legyen.

Ha csak ezt a csodálatos 42. fejezetet nézzük Ézsaiás könyvéből úgy beszél magáról, hogy szeretetét mutatja meg az embereknek, elküldi szolgáját, aki halk szavú, könyörületes, új törvényt hoz és szabadságot az elesetteknek. De dicsőségét másnak nem adja és haragját fejezi ki azok felé, akik megtagadják Őt.

Minderről nagyon világosan beszél az Úr és tiszteletét fejezi ki azzal, hogy szabad akaratunk van és mi dönthetünk, kinek a nevét akarjuk képviselni rövidke életünkben.

- - + + o O o + + - -

2016. október 30.

elindulás

„Kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez” (Ef 2,8)

„...az Istentől kapott hit mértéke szerint...”

Nyomkereső: Isten nyomait keressük a teremtett világban. Egy ilyen nyom bennünk a benne való bizalom, mellyel Ő ajándékozott meg.

A bizalom azt jelenti, hogy elfogadom valakinek a szavát, sőt mozdulok rá, teszem, amit mond.

Kiben bízom ennyire? Akit ismerek, szavahihető, tudom, jót akar nekem. A bizalom olyan, mint amikor a barátom kezét fogva csukott szemmel is elindulok, pedig lehet, nem is tudom hová.

A bizalom tehát elindulás, mozdulás akkor is, ha a biztosból a bizonytalanba vezet, kihívást jelent a számomra. Mégis rábízom magam. Mindazt, aki vagyok, akik fontosak a számomra, és amim van.

Volt egy gazdag ember, aki elindult egyszer messze Kelten. Gazdag vidéken élt egy fejlett nagy városban. Vagyona a kis családja, állatai voltak. Egy napon felpakolta mindenét tevéire, bárányait, kecskéit útnak indította, és nekivágott egy hosszú bizonytalan, sivatagon, pusztákon át vezető útnak. Miért? Mert Isten kimozdító, elhívó szavát hallotta, és ígéretét, hogy áldva és áldássá lesz: Isten mindig vele marad, nagy néppé teszi, új hazába vezet. De ez az ember idős volt már, és gyermeke sem volt, MÉGIS elindult, mozdult.

Szüksége volt ehhez a teljes bizalom mellett bátorságra (ott kellett hagyni...), mozdulásra, erőre, kitartásra (több száz km gyalog állatokkal, feleségével, embereivel), türelemre (a megérkezéshez, az úthoz, a gyermekáldáshoz). Milyen volt ez az út? Lassú, végtelenül hosszú, fárasztó, veszélyes, sivatagos-köves kopár pusztaságon át vezető.

DE ez az ember: Ábrahám, szerette a barátját, vakon bízott benne, és tudta, hogy a barátja is szereti őt. Isten valóban megtartotta szavát: elvezette, neki adta, vele volt, sok utóddal ajándékozta meg, megáldotta, ahogyan ígérte. Még a megígért, várva várt utódot is teljesen rá kellett bíznia Istenre, azt, akihez legjobban ragaszkodott.

Ábrahám oltárt épített és köszönetet mondott. Ez az oltárkő és köszönet emlékeztette őt arra a tapasztalatra, hogy Isten ismeri az őt, sziklaszilárd, biztos pont a legképtelenebb vagy legkétségbeejtőbb helyzetben is.

Megbízható, és nem is vár mást, mint ezt a benne való bizalmat, amellyel kezét fogva elindulsz és megtapasztalod jelenlétét, áldását. Maga ajándékoz meg ezzel a bizalommal és általa a kegyelemmel, mely az Ő igazsága.

- - + + o O o + + - -

2016. november 6.

jól teszitek, ha figyeltek

„Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha figyeltek, mint sötét helyen világító lámpásra, amíg felvirrad a nap és felkel a hajnalcsillag szívetekben.” (2Pt 1,19)

A sötétben nehezen tájékozódunk, kiszámíthatatlan, hova lépünk, a veszélyre nem tudunk időben felkészülni, a sötét bizonytalanná tesz bennünket. Egyszer egy sötétkamrába kerültem, ahová tényleg nem hatolt be fény, és csak tapogatózva lehetett haladni meghatározott útvonalon. Nyomasztó élmény volt. Közben azokra gondoltam, akik születésük óta nem látnak, vagy utána veszítették el szemük világát. Azóta többet gondolok rájuk, másként állok hozzájuk találkozásukkor.

A fenti Ige látó emberekhez szól, méghozzá olyanokhoz, akik nemcsak a fizikai világot látják, észlelik, hanem a lelki-szellemi szférában is érzékelik a valóságot. Mégis bajban vannak, mert valami zavarja látásukat. Feladataink teljesítéséhez, emberi viszonyainkhoz, önértékelésünkhöz, pénzbeosztásunkhoz, közösségi, társadalmi viszonyainkhoz tájékozottság szükséges, azaz látás.

A „prófétai beszéd” Isten Igéje, a Szentírás. Ezt biztos tájékozódási pontnak fogja fel Péter apostol. Erre figyelve világosodhatnak meg dolgok, helyzetek, hogy a jó helyett is a jobb lehetőséget válasszuk. Sokszor a rövidebb távon jónak tűnő döntések nem a legjobbak, ezért fontos minél szélesebb körű tájékozódásra törekedni. Olyan is előfordul, hogy régebbi dolgok felidézése segít a kitartásban: „De emlékezzetek a korábbi napokra, amelyekben miután megvilágosodtatok, sok szenvedéssel teljes küzdelmet állottatok ki” (Zsid 10,32). A küzdelmekben való helytállás éppen a megvilágosodás által vált lehetségessé, mivel maguk a szenvedések sötét gondolatokat sugallnak. Az élet pedig nem egysíkúan folyik, sokszor szükséges a küzdelem a jobbért, az igazságért, a békességért, a megbocsátásért, a szeretetért.

Nem lehetne mindig világosságban járni? János arról beszél, hogy „Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert, ő jött el a világba.” Sőt akik befogadták őt, azok „Isten gyermekei” lettek.(Jn 1,9-12) Sokszor eshet a hívő ember abba a hibába, hogy Jézus Krisztushoz tartozva azt hiszi, megtalálta a „bölcsek követ” és nincs tanácsra szüksége. Ez olyan

magabiztosság, amely könnyen tévútra vezet. Még Péter apostolt is meg kellett feddenie az Úrnak, pedig ő igazán Krisztussal járt. Amíg e földön élünk, nem lehetünk teljes biztonságban, látásunkat sok tényező ronthatja.

Ezért ad reménysugarat a fenti Ige, amikor tájékozatlanok vagyunk, sötétben tapogatózunk, tanácstalanokká lettünk. Isten Igéje megvilágít dolgokat, mi pedig ráhangolódhatunk – az is idő – tehát türelem -, amíg meggyőz bennünket, amit hallunk, olvasunk. Alázat sem árt hozzá, hogy saját látásunkat jól ütköztessük a világosságban meglátott dolgokkal. Harcainkhoz, küzdelmeinkhez szükséges a „megvilágosodás”. „...most tükör által, homályosan látunk, akkor pedig színről színre, most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten”(1Kor 13,12). A ma és holnap feszültségében élünk, azaz a már igen, de a még nem szorításában.

- - + + o O o + + - -

2016. november 13.

szexi?

Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé, 2Kor. 5,11

A meztelenség manapság ritka. Az emberek ruhában mutatkoznak, talán csak csecsemők vagy igen apró gyerekek fordulnak elő meztelenül. Melegben és biztonságban is így van, tehát a ruha elsődleges célja nem a védelem. Inkább a takargatás, rejtőzködés. No meg jó benyomás keltése, státusz megjelenítése stb. E mellett persze praktikus is sokszor és a védelmi funkció sem lényegtelen azért.

Az ember eredendően meztelen. A csecsemő is, meg az Édenben sem kellett ruha. Természetességgel vállaltuk magunkat, merthogy egy jó világban éltünk. Nem kellett félni, hisz nem volt ellenség és mi sem voltunk ellenségesek. Nem volt mit takargatni és nem volt ki elől – hisz ismertek és elfogadottak voltunk. Talán ez a naivitás kora...

Aztán megjelennek az érdekek, a célok, a hazugságok. Az először hazudók eltakarják a szájukat, nem néznek a másakra, a szemébe meg különösen nem. Felnőtt korra már megy a hazugság teljesen nyílt tekintettel, és legjobb ha mi is beleéljük magunkat – őszinték lehetünk, hiszen elhittük saját hazugságunkat. Látva a világot a hazugság nem szégyen, csak kicsit kellemetlen a lebukás – amit gyakran nem bocsánatkérés követ, hanem agresszió. Furcsa ez, hogy erővel, agresszióval, fenyegetéssel lehet egy hibán/bűnön tovább lépni a megbánás, bocsánatkérés, jóvátétel helyett. De a témánk szempontjából ez csak kitérő volt, ne takargassuk, hanem térjünk vissza.

A meztelenség ábrázolása nem véletlenül tabu valamennyire. A szex eléggé „elemi ösztön”, erős késztetés. Lehetnek helytelen megnyilvánulásai, a Biblia is beszél a szexuális jellegű bűnökről. Ez összefüggésben lehet a meztelenséggel, de a meztelenség önmagában nem feltétlenül erotikus. Egészségügyben természetes, bár nem kellemes helyzet. Az olyan intim beavatkozások, mint egy katéterezés vagy nőgyógyászati vizsgálat csak külsősök számára tűnhet érdekesnek, valójában nincs erotikus felhangja.

A meztelenség sokkal inkább a kiszolgáltatottság. Főleg felöltözötték között. Nem véletlenül megalázás ez bizonyos hatalmi helyzetekben. Nehéz büszkén, nyíltan vállalni magunkat – minden látható hibánkkal, fogyatékoságunkkal, szégyenünkkel – mikor mások rejtőzködhetnek. Mikor egyoldalú a meztelenség. Vagy kölcsönös, de csak nekem van takargatni valóm, a másik vállalja magát.

A meztelenség összefügg az ítélettel. Az ítélet meg az érdeklődéssel és fontossággal. Azok előtt inkább szégyelljük magunkat, akik számítanak, legalább egy kicsit. A buszon másképp viselkedünk, mint a baromfi udvarban, noha mindkét helyen látnak. De a csirkék nem számítanak. És behelyettesíthetőek bármivel. És természetes, hogy számít mások véleménye, mégiscsak minimum fura, ha valaki meztelenül flangál egy városban, vagy úgy viselkedik, ahogy nem szoktak vagy nem illik. Van egy énképünk, amit kifelé is fenn szeretnénk tartani. Nagyjából azonos vagyok azzal, amit megmutatok magamból, ha mást jelenítenék meg az disszonáns lenne. Meg képmutatás, megtévesztés, egyebek. Hacsak nem direkt. Hogy jobban ítéljenek meg. Például számomra előnyösebben, hasznosabban.

Mindenesetre köztudott az, amire Pál itt felhívja a figyelmet. Lesz leplezetlen állapotunk – ami egyébként van is, hiszen Isten szeme mindent lát – és jó ennek tudatában lenni. Talán fizikai meztelenségünk még vállalható lenne. De milyen lehet az elme, a szív, a lélek, a szándékok és gondolatok megítélése – és nem is csak úgy általában, hanem Krisztus előtt állva? Nem véletlenül rettent meg mindenki Isten jelenlététől, és ez nem a hatalmáról szól. Hanem az abszolútról, a tisztáról, igazról - aki simán lehet leplezetlen, mi pedig olyanok vagyunk amilyenek.

Nem egy könnyű helyzet. És rajtunk is múlik mennyire lesz nehéz...

Végezetül klasszikus egy vicc, amit nem bírok kihagyni, és kapcsolódik is valamennyire. Több névvel is előfordul egy rabbitól származó megjegyzés, így bátran magunkra vehetjük:

Na, na, Gelb/Blau/stb. Nem vagy te olyan nagy, amilyen kicsinek mutatod magad!

-- ++ o O o ++ --

2016. november 20.

résen

Legyen derekatok felövezve, és lámpásotok meggyújtva. Lk 12,35

Számos jelszó, szlogen, felhívás szól a készenlétről, például a cserkészzet jelmondata: légy résen. Meg az Ébredjetek, Fegyverbe, hasonlóak.

A készenlét, felkészülés arról szól, hogy valami jön, elkövetkezik, történik. Lesz egy feladatunk, valaminek meg kell felelnünk. A felkészülés jövőorientált, előre néz.

Persze tanulhatunk a múltból, a hibáinkból is, készülhetünk arra, hogy valamit elkerüljünk, amit megtapasztaltunk. Nem akarok még egyszer durva, dühös, türelmetlen, meggondolatlan stb. lenni. Ahhoz hogy ezt elkerüljem az elhatározásnál több kell, felkészülni, edzeni, gyakorolni, komolyan venni. Mert a helyzet, amit elszúrtunk ismét előállhat, és a tapasztalat kevés lehet. Még az elhatározás is, meg az elképzelés, ábrándozás sem elég hatékony. Jó ismerni saját határainkat és

van, hogy azokat meg kell haladni. A önhatár-átlépés elképzelése azonban még nem maga a képesség.

A készenlét változásról szól, valami meg fog változni. Ha minden maradna úgy, miként most van – ebben a percben ahogy vagyunk –, nem kellene felkészülni. Hisz nem lennénk ennél éhesebbek, fáradtabbak, szomorúbbak – de elégedettebbek, vidámabbak, boldogabbak sem. Tudjuk azonban, hogy minden változik, hol kiszámíthatóan, hol véletlenszerűen. Ha tudjuk mi jön, arra könnyebb előkészülni, tudhatjuk mire lesz szükségünk. A váratlan ellenben váratlan. És lehet olyan is, hogy várjuk, tudjuk eljöttét de nem tudjuk milyen lesz vagy pontosan mikor stb.

A készenlét fárasztó, stresszes. Az állandó bizonytalanság szétszedi az ember idegrendszerét, a folyamatos fenyegetettség tönkreteszi az embert. A filmekben szép, hogy az akcióhős napokig éberem alszik (vagy direkt nem alszik, csak úgy tesz, hehe, aztán jól odacsap), de néhány rossz éjszaka után csak árnyékai vagyunk önmagunknak. De egy feszült helyzet, konfliktus szintén kevésbé jótékony a korrekt működésünk szempontjából.

Lényeges talán, hogy nem csodát várnak tőlünk. Nem azt, hogy szupermenné váljunk, fizikai, de erkölcsi, szellemi értelemben sem, nem kell tökéletessé válnunk (de elég jóvá azért mindenképp). Azért a lélek gyümölcseinek megjelenése mindenképpen pozitív. Ami termés, a növekedést/növesztést illetően egy új minőség megjelenése, önmagunk meghaladása. De ilyen értelemben nem csoda, nem lehetetlen, hiszen a növényből következik, erre lett teremtve. Más értelemben viszont mégiscsak csoda, egy jól megszerkesztett világ – növény, föld, víz, tápanyagok, napfény, beporzó méhecskék stb. – hibátlan vagy legalább elég hatékony együttműködése kell hozzá, ahol rengeteg a buktató. A valószínűségen túl azért érezzük, hogy minden termés kegyelem. A befektetett munka ellenére, vagy azzal együtt is.

A felkészüléshez visszatérve a Jézus szavai szerint ehhez szabadság kell és információ. A felövezés a mozgásszabadságot biztosítja, nem akadályozzuk saját magunkat. Ne bénázzunk, szerencsétlenkedjünk többet a szükségesnél, legyen lehetőségünk cselekedni. A lámpás pedig ahhoz kell, hogy lássunk. Lássuk az eljövendőt, legalább mikor már igen közel van. Hisz nem reflektorral beszélünk. Talán nem is azt kell látnunk, akivel találkozunk (bár ez mindenképpen hasznos), hanem ahova ezt követően mennünk kell. Testközeli találkozásra készülünk, de úgy tűnik nem harcra, küzdelemre. Nincs szó messze hordó fegyverekről, távolsági felderítésről, megelőző csapásról. Nincs szükségünk eszközökre, furfangra, egyebekre.

A jelenlétünkre van szükség egy találkozáshoz, láthassuk kivel is találkozunk és tehessük amit tennünk kell. Igaz ez a végső nagy találkozásra, de arra is, ha itt és most támad egy feladatunk, teendőnk. Leülhetünk közben, nem kell állandóan meresztenünk a szemünket a sötétben, de alkalom adtán tudjunk mozogni és lássuk kivel találkozunk, hova megyünk. És menjünk.

- - + + o O o + + - -

2016. november 27.

Ingyen tárhely a felhőben

Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítssek nektek. János 14,2

Angliában meg kell becsülni a tágas teret. Valamiért az építmények többsége szűkös. Keskenyek az utak. Főként a magánterületek miatt alakult úgy, hogy a mellékútvonalak nagyon kanyargósak és szorosak. Sokszor egészen egy sávra szűkül egy-egy útvonal, ha egy védett fa vagy sövény miatt nem lehet szélesíteni az aszfalt csíkot. Kivágásról persze szó sem eshet. Kamionok csak a tényleg a legparányibb helyekről vannak kitiltva, illetve figyelmeztető tábla van kihelyezve, hogy inkább ne próbálkozzon a sofőr bemenni az adott útszakaszra.

A házak is elég kis légterűek. Nagyon drága az ingatlan, ezért kevesen engedhetik meg maguknak, hogy egy nagy házban csak egy személy vagy egy pár éljen. Népszerű albérlőket fogadni, minden üres szobára egy albérlő vagy egy pár. A tároló helyek is kicsit. Megfigyelhető, hogy autót a garázsban csak a legritkábban tartanak, a garázs általában zsúfolásig tele van pakolva. Ezért lehet sokszor ingyen vagy nagyon olcsón bútorhoz, egyéb ingóságához (vagy akár autóhoz) jutni, mert a tároló hely hiánya miatt mindentől szabadulni próbálnak a szigetlakók.

A parkolás is kihívásos. Nagyobb városokban komoly küzdelmet jelent helyet találni. Ha sikerül, akkor meg kell adni az árát. Nagyon sok magánterületet kerítéssel, sorompóval védenek. A boltok parkolóhelyeit is csak indokolt esetben, regisztrációval lehet igénybe venni, ha valaki jogosulatlanul parkolja le az autóját, akkor komoly büntetést kell fizetnie. Mindenhol zártláncú kamerahálózat van, könnyen kiszűrjük az illegális parkolót.

Az adattárolás sem egyszerű a mai világban. Egyre több és szebb képeket készítünk, egyre többet használjuk a számítógépeinket, okos telefonjainkat. Kell a tárhely. Lehet persze bővíteni kártyával vagy a felhőben, de azért fizetni is kell.

Földünk is kicsinek mutatkozik. Túl sok az ember rajta és nem mindenki jön ki a másikkal.

Szeretnénk megválogatni, hogy kivel élünk együtt. Nem mindenkinek tudjuk oda súgni, hogy mellettem elférsz. Mennyi konfliktus van az életben. Mennyi gyilkos szót és halálos fegyvert használ a teremtés koronája embertársa kárára. Pedig igazából van elég lakóhely ezen a bolygón és lenne elég hely a szívünkben is, hogy a másikat el tudjuk fogadni.

Jézus idejében sem lakott mindenki palotában, általában nem volt mindenkinek külön szobája. A karácsonyi történet is arról szól, hogy az összeírás idején a fiatal pár nem kap szállást csak egy istállóban.

Jézus szavai arról biztosítanak bennünket, hogy mindenki elfér az Úristennél, mindenkinek van helye nála. Nem albérletről van szó, és nem csak ideiglenesen, hanem örökre szólóan. Kivétel nélkül mindenkire vonatkozik. Ahogy mondják, az örökké valóságban két meglepetésben lesz részünk. Az egyik, hogy kik lesznek ott, akikre nem számítottunk és a másik, hogy kik nem lesznek ott, akikben pedig biztosak voltunk.

Már csak az kérdés, hogy te biztos vagy-e abban, hogy veled is találkozni fognak „a mennyei felhőben”?

- - + + o O o + + - -

2016. december 4.

vár. ja

„Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt.”(Zsolt 130,6)

Még csak éjfél múlt ... Nyomasztó egy éjszaka ... Ez mi volt? Madár mozdult meg? ... De jó lesz majd pihenni...! De milyen messze van az még, belegondolni is rossz. És hideg is van, egyre jobban fázom, nem érzem a tagjaimat. Teljesen elgémberedtem ... Még mindig nem dereng a hajnal ... Majdnem leragadt a szemem ... ebből baj is lehet ... Végre, mintha világosodna. Már a nap korongja is kezd látszani ... Néhány perc és a nap sugarai elűzik az éjszaka rémeit. Végre! (Katona korából emlékezhet, aki átélte)

A zsoltár írója Istenre várakozik úgy, mint az örök a reggeli fényre. „Az Úr érkezése” esemény az ember életében, nagyobb, mint a napról-napra megújuló reggel. Amikor nyomaszt valamilyen teher (gond, bánat, bűn, félelem, tanácstalanság, magány, létbizonytalanság, stb.), szívesen vennénk egy személy jelenlétét, aki kommunikál is velünk. Ilyenkor időszerű Isten segítségül hívása. Nincs távol tőlünk, „Sőt, inkább nagyon közel van hozzád az ige, a szádban és a szívedben van...” (5Móz 30,14., vö. Rm 10,8). Mégsem hozzá fordulunk sokszor, hanem „bevált fogásokhoz”, saját gondolatainkban fogant módszerekhez, rosszabb esetben alkohol, vagy egyéb „enyhíti” gondjainkat, amelyek mégsem tűnnek el. Néha több kör után jövünk Ahhoz, Aki teremtettségünknel fogva jobban ismer bennünket, mint mi önmagunkat. Ezzel együtt a bennünket ért eseményeket, viszontagságokat is.

Magam is átéltem, hogy amikor válaszút elé érkezett az életem, nem találtam olyan érveket, amelyek igazolhatták volna bármelyik választásomat. Az Isten előtti elcsendesedés és komoly vívódás után voltam képes megnyugodni egy megoldásban, amely működőnek bizonyult. Jók nagyon a barátok, a tanácsadók, de a felelősséget nekünk kell viselni minden dolgunkért. Ezt a nyomasztó terhet lehet megosztani: „Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.”(1Pét 5,7). Ezt a nagy lehetőséget ne hagyjuk ki, hiszen sok önvádtól, lelkiismereti teherrel, gondtól megszabadulhatunk általa. Marad még így is elég cipelni való, amelyekben majd újabb segítségre szorulunk.

Az év végéhez közeledve jó számba venni az elmúlt időszakot, mit éltünk át, és a pozitív végkimenetelű eseményeket meg is köszönni Istennek. S ha lehet – merem javasolni – a nem beteljesült álmokat is megköszönni, Ő tudja mitől mentett meg veled. És az adventi időszak is ránk köszöntött, a „megérkezés”-re várva a szeretet ünnepe is hamarosan itt van. Ez is az Úr érkezése lehet oda, ahol eddig még nem tudták fogadni. A nagy „MEGÉRKEZÉS” az egyház reménysége a próbáltatások között és így imádkozik ezért: „Jöjj, Uram Jézus!” (Jel 22,20).

- - + + o O o + + - -

2016. december 11.

úttalan

Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Az ÚR jön hatalommal. Ézs. 40,3.10

Nem így egyben van Ézsaiásnál, de erről van szó. A kettő között kis közjáték, merengés a fű és a nép elhervadásáról szemben az örök Igével. És ez az Ige, ez a Hatalom jön.

Miről is szól ez a felhívás?

Ez a világ kietlen és puszta, itt pont nincs fű és virág, ami elszáradna. Mindegy merre megyünk, ugyanazt találjuk. Így aztán utat is bárhová építhetünk, ugyanoda vezet ugyanazon a tájon, nincs jelentősége 5-50-500 m eltérésnek a nyomvonalban. Nem egy komoly tervezési feladat. Megépíteni meg mindenütt ugyanolyan nehéz.

Már a teremtésnél is együtt van a kietlen, a puszta és a Lélek. Még a világosság előtt, bár nem biztos, hogy a látható puszta vidámabb hely. És ugyanott vagyunk, mindenesetre látható a puszta és van egy felszólításunk.

Felmerülhet, hogy egy pusztában miből lehet utat építeni? Elsősorban saját magából, az ott található anyagokból. Nehéz volna oda hordani, főleg hogy út sincs. Az a nyersanyag, amit találunk. Nincsenek kikötések: szélesség, esésviszonyok, pályaszerkezet, előírt ívsugarak, láthatósági követelmények, jelzések – mindenféle paraméter lehetne szabályozva. De nincs, út legyen, használható. Tudjuk milyen az. Biztosan nem lesz tájidegen, de azért felismerhető.

Az út erős szimbólum, statikusan dinamikus. Nem házat kell építeni, ligetet, üdülőt, karámot, palotát – annyi minden mást lehetne. De út kell, amin a haladás, mozgás az alapvető, igénybe vesszük nem birtokba. Használjuk és már ott is hagytuk.

Node ezt kinek építjük? Annak, aki hatalommal jön? Ő akkor is jön, ha nincs út, nem szorul rá. Ha kedve van az út mellett megy, vagy keresztbe, egy út nem lassítja vagy gyorsítja, ezzel neki nem lesz nehezebb vagy könnyebb bármi.

Az út nekünk kell. Hogy legyen hová mennünk a pusztában, a pusztából. Hogy ne higgyük, hogy csak a puszta van. Számos előnye van egy útnak, meg már annak is, hogy tudunk róla: létezik egy út. Hát még ha mi építettük.

Ha nem értünk a végére, akkor is már út az, azt bizonynyal jelzi honnan jöttünk. Akár visszafelé is mehetnénk, de nem ez a dolgunk. Mi most építünk, nem közlekedünk. Úgy magunknak, hogy a többieknek, akik hozzánk tartoznak. Vagy utánunk jönnek majd. Mert van jövő.

- - + + o O o + + - -

2016. december 18.

előszőr

Örüljetez az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetez. Az Úr közel! Fil 4,4-5.

Az öröm úgy tűnik nem alapállapot. Gondolkodunk, bambulunk, merengünk mit is kéne csinálnunk, de az öröm valahogy nem jut eszünkbe. Pedig ha eszünkbe jutna biztosan ezt tennénk, hisz örülni mindenki szeret. Az azért nem egy kellemetlen állapot. Miért is nem jut eszünkbe?

Pál szerint az Úrban lehet, illetve kell örülni. Legalábbis előszőr, másodsor lehet simán is. Más ez, mint a "normális" öröm? Bizonytal vannak teológiai gondolatmenetek, megragadható különbségek, de talán a hasonlóságok lényegesebbek. A szánk fölfelé görbül. A szemünk csillog. Meg ilyenek.

És ahogy illik, meg is indokolja Pál miért kell örülnünk: az Úr közel. Mind térben, mind időben. Merthogy itt van. Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk - mondjuk ezt máshol mondja, de jelzi milyen közel is van.

Jó ez nekünk? Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni, vagy legalábbis a keze ügyében lenni. Ha épp nagy az arcunk érdemes erre gondolni. Ellenben ha épp nem örülünk, esetleg el vagyunk keseredve, meg vagyunk fáradva, kétségbe estünk, akár jó okkal - lehet tudni, hogy szerető, kegyelmes Istenünk van, aki ismeri helyzetünket és minket is. Akinek a keze nem ártó, hanem védő szándékkal van felettünk. Igen közel hozzánk. Ne felejsük el ezt. Ha már kétszer is mondja Pál. Előszőr örüljünk komolyan véve a szavait, a parancs az parancs. Másodsor talán meggy magától is.

- - + + o O o + + - -

2016. december 25.

No, de hol van az ünnepelt?

Ne féljetez, mert íme hirdetez néktez nagy örömet, mely az egész népnek öröme léssen: mert született néktez ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. Lukács 2, 10-11.

Nemcsak jól sikerült, emlékezetes szülinapok töltik meg életünket. Előfordul, hogy egy születésnapi köszöntés nem jól sül el. Mint legrosszabb opció elfeledkezhetünk a születésnapról. Állítólag a férjek csak egyszer feledkeznek meg a feleségük születésnapjáról.... Bono - U2 énekese - is egyszer elfeledkezett megünnepelni az asszonyt, utána „önként” vállalta a vasectomiát.

Aztán lehet, hogy nem a várt ajándékot kapja a szülinapos, nem jó a kaja, ízetlen a torta, megbántják az évfordulóst, veszekedés tör ki és még ezer oka lehet egy elrontott szülinapnak.

Olyan is van, hogy egyáltalán nem feledkeznek el róla, sőt hónapokig készülnek az ünneplésre, hónapokig minden erről szól, óriási összegeket költenek ajándékokra, városokat borítanak fényárba, híres vásárokat tartanak heteken-hónapokon keresztül, már egy igazi iparágga fejlődik az ünnepléshez köthető előkészület. Több száz millióan vagy lehet, hogy milliárdnyian gyűlnek össze az asztalok köré az ünnepelni azon a napon, de az ünnepeltre igazán csak kevesen gondolnak. És arra sem, hogy milyen üzenetet hozott nekünk ez az újszülött születésével.

Igen a Karácsonyról van szó. Nem először írják le, de minden évben fontos felhozni a témát, hogy kevesebb flanccal és több csendességgel, befelé figyeléssel tudjuk Jézus születésnapját méltóképpen megünnepelni.

A karácsonyfa mellett, a terített asztal mögött, a családtagok között ülve, ajándékbontásra várva ma is gondoljunk az ünnepeltre és arra, hogy mi az üzenet.

Mintha ismétlődne a történelem, Jézus harminc valahány évesen ostorral kergette ki a kereskedőket a templomból kétezer évvel ezelőtt, ma újra árut és hatalmas vagyonokat csinálnak az istentiszteletből egyesek. Nagy Britanniában 2015-ben huszonnégy és fél milliárd fontot (kilenc billiárd forintot) költöttek ajándékokra karácsonykor a családok. Mennyi jót lehetne tenni ebből az összegből, mennyi ember sorsán lehetne változtatni, tehetjük fel ismét a kérdést. Persze nem arról van szó, hogy ne lepjük meg egymást, inkább csak a mértékről és arról, hogy ne zárjuk ki az ünnepeletet, engedjük őt is a családi asztalhoz, hiszen ő hozzánk jött, miattunk született meg.